

VESTI IZ SLOVENIJE

UMRLI SO: Branko Cerjak udeležili tudi verniki iz sosed- v Ljubljani, Avgust Habič v njih župnij. Od prvih dni julija Ljubljani, Ado Jeršek v Ljubljani, naprej je višarsko božjo pot vo- ni, Ivana Laznik v Ljubljani, dil in okrbnoval salezijanski du- Lovrenc Rozman na Bohinjski hovnik Vidmar, ki je pridigal Bistrici, Jože Pegam, Cerklje ob pri slovenskem goriškem misijo- Krki, Anton Mlakar v Ljublja- nu in je vodil letošnje šmarnice pri sv. Ivanu v Gorici.

Prosimo rešite nas v Ameriko

Pod tem naslovom bomo v bo- doče objavljali imena in podat- ke o tistih slovenskih družinah, in posameznikih, ki v Evropi iz- ven domovine čakajo in prosijo za vstop v USA. Prošnje so po- slali na Ligo Katoliških Sloven- skih Amerikancev, 10316 Bar- rett Ave. Cleveland, Ohio. Na ta naslov naj tudi piše vsak, ki bi se za koga izmed navedenih zanimal. Lepo prosimo vse naše usmiljene ljudi naj ne gredo mi- mo te rubrike z mrzlim srcem. Vsa, ki bo ta imena bral, naj napravi trden sklep da bo po- magal vsaj enemu.

STAJERCI

Danes posebej prosimo za ne- katere rojake iz bivše spodnje stajarske. Morda bodo rojaki, ki so od tam doma našli kakšnega znanca med njimi, pa tudi če ne, naj pomagajo rojcem, da se bo- do mogli naseliti med nami.

Rudolf Slatonski, rojen 1926 v Slov. Konjicah, trgovski po- močnik, zidarski pomožni dela- vec. Janez Seeman, rojen 1901, Sv. Lovrenc ekonom, vinograd- nik in sadjarjec. Lukas Scahtter, rojen 1911 v Gustanju, vrtnar, z ženo in dvema hčerka 10 let in 7 let, Mihael Ramsak, rojen 1911 v Teharjih, natak, z ženo in 13 letnim sinom. Franc Primožič, rojen 1896 Šmartno ob Paki, kmet, gozdni delavec, zidarski delavec in de- lavca v kamolomu. Anton Pos, rojen 1910 v Gradcu, pristojen v Maribor, tekstilni delavec, žurjen v ho- teljski stroki, z ženo in 3 letnim sinom. Ivan Plauštajner, rojen 1888 v Teharjih pri Celju, kmet, gradbeni delavec, z ženo in 16 letnim sinom. Dr. Otmat Pirkmajer rojen 1888 v Framu, univerzitetni profesor, z ženo in 3 otroci. Ivan Petelin, rojen 1924 v Cel- ju, pomorski strojnik, šofer, govori angleško, nemško in ita- lijansko. Vinko Osek, rojen 1924 v Ro- gski Slatini. Vilko Ogorelec, rojen 1905 v Sv. Barbari v Halozah, aktivni oficir, govori angleško nemško in poljsko. Antonija Meglič, rojena 1919 v Sv. Juriju ob Ščavnici, kuha- rica, gospodinja in kmetka de- lavka, z sestro Rozalijo Meglič roj. 1911, ki je šivilja, go- spodinjska pomočnica in polj- ska delavka ter njenim 16 let- nim sinom in bratom Antonom Meglič, roj. 1923, trgovski po- močnik in kmetki delavec ter sorodnica Marija Balazič roj. 1909, gospodinja in kuharica. Julka Meglič, vdova vojaka 1919 v St. Juriju ob Ščavnici, uradnica s hčerko 8 let staro ter siroto Marijo Pavčnik roj. 1923 v Dolu pri Ljubljani, go- spodinjska pomočnica.

Tri na dan

Neka Rose Radonich iz Pue- blo, Colo. trdi v Prosveti, da je Paul Robeson eden največjih svetovnih boriteljev za ljudske pravice.

Kdo je Robeson? Nedavno je prišel z obiska v Moskvi, kjer so ga podučili, kako naj vodi rdečo propagando v Ameriki. Po polti je črn, po prepričanju rdeč, po glasu je pa baritonist. Ni čudno, če je Roziki všeč.

"E" je oni dan zapisala, "da je diktatura proletarijata nujno potrebna." To je nauk, ki ga oznanjajo komunisti. Torej kaj hočete še več dokazov!

Občni zbor Lige Katoliških Slovenskih Amerikancev je bil odlična manifestacija narodne dobrodelnosti

NOVI GROBOVI

Novorojenček Bals Včeraj zjutraj je v Huron Road bolnišnici umrl dva dni star sinček, prvo-rojenček Wil- liam and Rose Bals. Dekliško ime matere je bilo Učič. Sta- nujejo na 15401 Lucknow Ave. Pogreb bo danes popoldne iz pogrebnega zavoda August F. Svetek, 478 E. 152nd St., na po- kopališče Kalvarije.

Joseph Jakšič

Pogreb pokojnega Josepha Jakšič, čigar smrt smo že na- znanili, bo v soboto zjutraj ob 10:15. Ob tej uri bo pogrebna sv. maša v cerkvi sv. Pavla. Po- kojni je bil rojen v vasi Jakšič, župnija Fara pri Kočevju in je prišel v Ameriko v letu 1911. Najprej se je naselil v Pitts- burghu. Leta 1915 se je preee- lil v Cleveland. Delal je Gabriel Snuabers Co. Ob smrti je bil 64 let star. Za njim žalujejo: soproga Catherine, rojena Kaj- fež, sinovi Louis, Joseph, Ed- ward, Stanley, hčere Josephine Hozian, Anna Rondaris in Ca- therine, 6 vnukov, in sestra Ma- ria Segula, ki živi v Evropi. Bil je član društva Slovenskega ka št. 37 ABZ, društva Sv. Pavla št. 10 CFU in društva Naj- sveteljega Imena v župniji sv. Pavla. Truplo leži v pogreb- nem zavodu A. Grdina na 62. St. in St. Clair.

Senator Vandenberg operiran na pljučih

Ann Arbor, Mich. — Senato- rja Vandenberg so operirali in mu odvzeli polovico levega dela pljuča. Zdravniki so izjavili, da je bilo stanje bolnika med ape- racijo odlično in tudi nekaj ur po operaciji so trdili, da sena- tor lepo prenaša posledice ope- racije.

Avtobus se je zaletel v brzovlak

Ontario, Cal. — Avtobus poln avijatičarjev in njihovih prija- teljev se je zaletel v brzovlak. Avijatičarji so se peljali iz (op. March Air Force Base. Na bu- ur. Tito je mojster laži. Kakor, da ne bi v njegovih jetah in pred mrtvi ali ranjeni. Vlak pa ni bil nič.

Razne najnovejše svetovne vesti

RIM, ITALIJA. — Kardinal Spellman je bil v avdijenci pri svetem Očetu. Po avdijenci je izjavil časnika, da je pogla- varja Cerkve dobil pri dobrem zdravju. Sv. Oče je zelo zaskrbljen glede svetovnega položaja in neprestano naglašal, da je treba ve- liko moliti in delati za mir. Kardinal bo ostal še v Rimu, ker želi obiskati vse tamkajšnje kardinale.

PARIZ, FRANCIJA. — Predsednik vlade Queuille je pre- sedniku republike predložil ostavko cele vlade. Kriza je nastala, ker ena najmočnejših političnih strank, ki podpirajo vlado, za- hteva povišanje plač, ne dovoli pa potrebnega povišanja davkov za kritje.

BERLIN, NEMCIJA. — Prihodnji petek bodo sovjeti okli- cali novo vlado v vzhodni coni Nemčije. Ta vlada bo izjavila, da ima pravico govoriti in zastopati celoten nemški narod. Sovjet- ska okupacijska oblast bo podpisala s to vlado mirovno pogodbo in se z njo dogovorila, kdaj bodo sovjetske čete in oblasti zapu- stile nemško ozemlje. Jasno je, da delajo to Rusi z namenom, da na tej osnovi in v tem okviru razvijajo ogromno propagando. Nič ni bolj zaželeno pri Nemci sedaj kot mirovna pogodba, nič bolj ne more na Nemce ugodne vplivati kot obljube in priprave za evakuacijo vseh okupacijskih sil.

Nov slovenski odvetnik

Herbert Legan

Skušnjo za odvetnika je neda- vno prestal Herbert Legan, sin Mr. in Mrs. Joseph Legan iz Maple Heights, Ohio. Herbert je graduiral na Western Reserve ter John Carroll univerzah. Te- kom zadnje vojne je služil kot praporščak pri ameriški bojni mornarici.

V dijaških letih se je mnogo udeleževal pri športu, zlasti v: Maple Heights višji šoli pri no- gometu in žogometu. Herbert J. Legan in Clarence E. Fox Jr. sta zdaj odprla odvetniško pisar- no na 15649 Broadway Ave. v Maple Heights, O.

Tito je prav tako presenečen kot zapad

Belgrad, Jugoslavija. — Tito je govoril svojim generalom in drugim komunističnim dostojan- stvenikom ob koncu največjih vojaških vaj kar jih je bilo v Jugoslaviji po vojni. Dejal je, seveda, da je pripravljen brani- ti neodvisnost Jugoslavije do zadnjega diha. Poleg tega pa je Tito govoril o priznanjih politi- čnih osumljencev in obtožencev pred komunističnimi sodišči v Rusiji in drugih deželah ruske- ga bloka in rekel, da je bil on prav tako presenečen nad pri- znanji in izpovedmi kot so bili presenečeni vsi narodi na zapa- du. Rekel je, da mora biti kako skrajno tajno sredstvo mučenja ali uničenja človekovega razu- mevanja in izjavljanja v sovjet- skih in satelitskih ječah. (op. Tito je mojster laži. Kakor, da ne bi v njegovih jetah in pred mrtvi ali ranjeni. Vlak pa ni bil nič.)

V cerkveni dvorani župnije naselbina vodilna in bo še podvo- pri Mariji Vnebovzeti so sinoči jila svoja prizadevanja, da bo zborovali zastopniki, odborniki in delegati Lige katoliških slo- venskih Amerikancev iz vseh Zdrženih Držav Amerike. Dvo- rana je bila polna najodličnej- ših slovenskih zastopnikov iz raznih krajev in naselbin. V najlepšem redu so se vrstile to- čke dnevnega reda in zboroval- ci so z napeto pozornostjo ale- dili vsebinsko bogatim poroč- lom, ki so dali na eni strani pre- gled obilnega dela, ki ga je naša dobrodelnost opravila v minu- lem letu, na drugi strani pa pre- gled silnih potreb, ki še ostane- jo med izgnanci, ki le s pomočjo svojih bratov morejo dobiti stre- ho in dom v tujem svetu dokler je domovina zaprta za demokra- tične protikomunistične Sloven- ce. Zborovanje je trajalo kar nepretrgoma od 7:30 do 11 ure zvečer, dasi je predsednik Mngr. Oman hotel in pazil, da se ni iz- gubljalo prav nič časa za kaka- manj nujna in manj potrebna razmotrivanja.

Občni zbor je počastil pokvo- vitelj, škof Dr. Gregor Rožman, ki je tudi prvi dal svoje poroč- lo o vseh in posebnostih Lige. Nega dela ter o življenju novih naseljencev, kakor jih je zazna- val na svojih številnih misijon- skih potovanjih po Zdrženih Državah in Kanadi in kakor ga pozna iz obilnih pismenih poroč- il, ki mu prihajajo. Škof je na- glasil velik pomen Liginega dela in klical božji blagoslov na vsa plemenita prizadevanja dobro- tnikov in delavcev v prihodnjem poslovnem letu.

Posebno zanimiva so bila po- ročila Rev. Bernarda Ambrožiča, ki je razvil celo listo novih vprašanj, ki jih bo treba pamet- no in modro reševati, celo vrsto novih nalog, ki čakajo Liginu pomoči in bodo mogla biti kol- kor toliko dobro urejena samo s skupnimi napor. Podrobno bla- gajniško poročilo o vseh dohod- kih in izdatkih je podal blagaj- nik Mr. Joseph Zalar. Njegove številke so pokazale kako so da- rovalci Lige tekom celega leta vzdrževali razmeroma veliko or- ganizacijo slovenske dobrodelno- sti v vseh deželah kjer žive slo- venski izgnanci in pošiljali po- moč tako tistim v begunstvu kakor tudi v domovino. Pred- sednik širšega posvetovalnega odbora Rev. Matija Butala je po- ročal pred vsem o delu podru- žnice v Jolietu, Ill. in priporočil naj bi se po vseh slovenskih na- selbinah organizirale podružni- ce Lige, da bo ta res skupna, stal- na in trdna organizacija vseh katoliških Slovencev v Ameriki. Živahnim odobravanjem so bi- la sprejeta nadaljna poročila, zlasti poročilo podpredsednice glavnega odbora in tajnice po- družnice v Clevelandu Mrs. Ma- rry Hochevar, ki je ugotovila nad vse pohvalno in plododono de- lovanje Lige in odbora stoterih v Clevelandu odkoder je Liga do- bila v minulem letu nad polovi- co vseh svojih prijemkov in pod- por. To poročilo je spretno in stvarno dopolnil predsednik cle- velandske podružnice Mr. Matt Intihar, ki je izrazil svojo za- hvalo sodelavcem in obljubil, da bo tudi v bodoče clevelandska

naselbina vodilna in bo še podvo- jila svoja prizadevanja, da bo mogla ta narodna dobrodelna ak- cija izpeljati vse svoje načrte. Nad vse zanimive slike so dobili zborovalci iz poročil Mngr. Ma- rana je bila polna najodličnej- ših slovenskih zastopnikov iz raznih krajev in naselbin. V najlepšem redu so se vrstile to- čke dnevnega reda in zboroval- ci so z napeto pozornostjo ale- dili vsebinsko bogatim poroč- lom, ki so dali na eni strani pre- gled obilnega dela, ki ga je naša dobrodelnost opravila v minu- lem letu, na drugi strani pa pre- gled silnih potreb, ki še ostane- jo med izgnanci, ki le s pomočjo svojih bratov morejo dobiti stre- ho in dom v tujem svetu dokler je domovina zaprta za demokra- tične protikomunistične Sloven- ce. Zborovanje je trajalo kar nepretrgoma od 7:30 do 11 ure zvečer, dasi je predsednik Mngr. Oman hotel in pazil, da se ni iz- gubljalo prav nič časa za kaka- manj nujna in manj potrebna razmotrivanja.

Občni zbor je počastil pokvo- vitelj, škof Dr. Gregor Rožman, ki je tudi prvi dal svoje poroč- lo o vseh in posebnostih Lige. Nega dela ter o življenju novih naseljencev, kakor jih je zazna- val na svojih številnih misijon- skih potovanjih po Zdrženih Državah in Kanadi in kakor ga pozna iz obilnih pismenih poroč- il, ki mu prihajajo. Škof je na- glasil velik pomen Liginega dela in klical božji blagoslov na vsa plemenita prizadevanja dobro- tnikov in delavcev v prihodnjem poslovnem letu.

Posebno zanimiva so bila po- ročila Rev. Bernarda Ambrožiča, ki je razvil celo listo novih vprašanj, ki jih bo treba pamet- no in modro reševati, celo vrsto novih nalog, ki čakajo Liginu pomoči in bodo mogla biti kol- kor toliko dobro urejena samo s skupnimi napor. Podrobno bla- gajniško poročilo o vseh dohod- kih in izdatkih je podal blagaj- nik Mr. Joseph Zalar. Njegove številke so pokazale kako so da- rovalci Lige tekom celega leta vzdrževali razmeroma veliko or- ganizacijo slovenske dobrodelno- sti v vseh deželah kjer žive slo- venski izgnanci in pošiljali po- moč tako tistim v begunstvu kakor tudi v domovino. Pred- sednik širšega posvetovalnega odbora Rev. Matija Butala je po- ročal pred vsem o delu podru- žnice v Jolietu, Ill. in priporočil naj bi se po vseh slovenskih na- selbinah organizirale podružni- ce Lige, da bo ta res skupna, stal- na in trdna organizacija vseh katoliških Slovencev v Ameriki. Živahnim odobravanjem so bi- la sprejeta nadaljna poročila, zlasti poročilo podpredsednice glavnega odbora in tajnice po- družnice v Clevelandu Mrs. Ma- rry Hochevar, ki je ugotovila nad vse pohvalno in plododono de- lovanje Lige in odbora stoterih v Clevelandu odkoder je Liga do- bila v minulem letu nad polovi- co vseh svojih prijemkov in pod- por. To poročilo je spretno in stvarno dopolnil predsednik cle- velandske podružnice Mr. Matt Intihar, ki je izrazil svojo za- hvalo sodelavcem in obljubil, da bo tudi v bodoče clevelandska

V Bolgariji so novi procesi proti duhovnikom

Lake Success. — Zveza Na- rodov je prejela informacije, da se v Bolgariji pripravljata nov- tajen proces proti protestant- skim duhovnikom. Poleg tega pravi obvestilo, da je bilo v ju- liju obsojenih 10 metodističnih duhovnikov v tajnem procesu. Dobili so zaporne kazni do 10 let. Poleg tega poročajo, da bol- garska vlada preganja tudi ju- dovske verske skupine, da je odstavila njihovega vrhovnega predstavnika in ga nadomesti- la z nekim komunističnim sopot- nikom. Preganjanje radi ver- skih razlogov bo zato zopet po- stal predmet hudih razprav v Zvezi Narodov.

SLOVENSKI IZGNANCI SO SI REŠILI LE GOLO ŽIVLJE- NJE. POMAGAJMO JIM!

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

K skupni molitvi — Člani društva Najsveteljega Imena v župniji sv. Lovrenca naj pridejo danes in jutri v na- šo župno cerkev, da bodo moli- li za pokojnega Jakoba Stre- kal. Molili bomo ob 7. uri zve- čer. V soboto pa naj se kolikor mogoče vsi udeležijo pogreba.

Domov na obisk — Miss Caroline Modic, hčerka Modicove mame iz 6201 St. Clair Ave. je prišla iz Kalifor- nije domov na obisk za tri te- dne. Dobrodošla med nami!

Vesela vest — Pri družini Mr. in Mrs. Vic- tor Meljač se veselijo krepkega sinčka prvorojenca. Na 4. okt. je zagledal luč sveta v bolnišni- ci sv. Ane. Vse je zdravo! Al- bina Meljač, sedaj poročena Seme je tudi povila krepkega sinčka, ki je zdaj štiri tedne star. Tudi tam je vse zdravo in veselo. Mr. in Mrs. Anton Me- ljač iz 7820 Union Ave. sta s- vemu pomolu že omile stari ata in stari mamo. Naj poklon in čestitke na vse strani.

Na bolniški postelji — Frances Pirman prej Zontar je hudo bolna na svojem domu, 6101 Glass Ave. Želi da bi jo prijateljece ob priliki obiskale.

Na operaciji — Mrs. Helen Bokar iz 3538 E. 82. St. je bila že tretjič operira- na. Nahaja se v Charity bol- nišnici. Obiski so dovoljeni.

Vesela godba — V Kramerjevi gostilni na 747 E. 1855. St. je vsak petek in soboto vesela godba na mogoč- ne orgle. Pridite in poslušajte veselo slovenske polke in valč- ke. Igra poznani Frank Miš- maš.

Dvanajsta obletnica — V nedeljo ob 11 bo darovana v cerkvi sv. Kristine maša za pok. Mary Stražisar v spomin 12. obletnice njene smrti.

Zveza Najsv. Imen — V nedeljo 9. okt. bodo imela društva, ki spadajo k Zvezi Naj- sv. Imena skupno sv. obhajilo pri 8 maši v slovenski cerkvi Presv. Srca Jezusovega v Bar- bertonu. Cerkev stoji na 933 Ho- pocan Ave. Članstvo vseh dru- štev je prijazno vabljeno, da se kompozitivno udeležijo. Iz New- burgha bo bus odpeljal ob 6:15 zjutraj v nedeljo iz šolskega dvorišča.

V javni knjižnici — V Norwood javni knjižnici bodo kazali enkrat na mesec premikajoče slike, kakor lani. Vstopnina bo prosta. Prihod- nja predstava bo v torek 11. okt. ob 7:30 zvečer.

Mr. Grdina okreval — Mr. Anton Grdina je že okre- val od poškodb, ki jih je dobil od roparjev, ki so ga napadli 3. oktobra v poslopju Union Bank of Commerce, ko je nesel črke v banko. Rane se celijo in sušijo na glavi in roki. Mr. Gr- dina je zopet čvrst in agilen kot vedno. Ampak čekov pa ne bo več nosil v mesto, pravi, ker je banka najela drugo osebo.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEDRIVEC, Editor)
6117 St. Clair Ave., Cleveland 2, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

OCTOBER	SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							
25							
26							
27							
28							
29							

As second-class matter January 6th 1938, at the Post Office at Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No. 196 Thurs., Oct. 6, 1949

NOVINE

ZA SLOVENCE "SLOVENSKE KRAJINE" V AMERIKI

NAROČNINA

Za Zed. države \$3.50 na leto;
za pol leta \$5.00; za četrt leta \$3.00.

Za Kanado in sploh za dežele
izven Zed. držav \$10.00 na leto.
Za pol leta \$6.00, za 3 mesece \$3.50.

SUBSCRIPTION RATES
United States \$3.50 per year;
\$5.00 for 6 months; \$3.00 for 3 months.

Canada and all other countries outside United States \$10 per year, \$6 for 6 months, \$3.50 for 3 months.

KRALJICA VENCA ROŽNOGA

Kraljica venca rožnoga,
Naj celi svet njoj hvalo da.
Je človek stari ali mlad,
Naj rožni venec moli rad.

Če zapustijo te moči,
Če otemnejo ti oči,
Nikdar pretemno ti ne bo,
Svet' rožni venec vzeti v roko.

Pri sebi rožni venec 'mej,
Na križec pa prile poglej,
Vu apostolski veri pa
v skrivnosti moli Jezusa.

Molitev lepa vsaki den,
Je človek prosti al' vručen,
Priložnosti dovolj ima,
Če rožni venec molit' zna.

Kraljica venca rožnoga
Veselo bo te gledala,
Pred Jezusa nosila glas
Za tvojo prošnjo vsaki čas.

OPOMBA. Pesem poslijla

Mrs. Antonija Denša iz Čikage
i piše: To je prekmurska pesem,
zložena med ljudstvom.
Leta nazaj jo je pri nas vsaki
znal in rad spaval: deca, mladi
i stari. Spevali smo jo radi
pri deli na njivi, posebno
v meseci oktobri, pa v vsakoj
nevoli. Naša mati so jo vsi
kdar z nami spevali i jih je
navadno do skuz genola.

POTOVANJE PO KANADI

(Nadaljevanje.)

Na drugo zajtro so poklonkali na naše stanovanje Mr. John Kramar, ki so naš svak. Ne smo se poznali pa trofili smo. Malo si pogučimo, potem pa na obisk k Tkalcovom. Joški in Ferdi in Kramarovi mi Joski. Tak smo gien naročeno. Tu smo se ponovno vsi zznajili in še par drugih je prišlo. Tej novi so bili Stefan Krampač, Varašanec, Pivar in Zorko. Malo smo se ne kama dajali, če so tej moški vsi brezi dela. Pa zvedeli smo kriško, ka ravno zdaj njij ima večina "Holiday" ali po našem "Vacation". Zdaj nam je malo leži bilou.

Pogovori so nanesli največ v preteklost. Pomudili smo se v našem ravnem Prekmurju in pogledali smo v našo brezskrbno mladost. Hodili smo kre Mure in pri mlajz smo se stavili. Z veseljem smo gledali kak so naši mlinarje polento cvrili. Tudi od dosta ljudi v Čikagi smo si pogučali. Večerjo smo imeli takšo, kak jo samo Tkalcovi dečki znajo pripraviti. Zaistino, izvenredna gostoljubnost in prijateljska ljubezen je sijala povsod.

Po večerji smo delali načrt za prihodnji den. Odločili smo se, ka idemo na božo pot k sv. Ani du Beaupre. Čeravno je to 200 milj od Montreala, nas je šlo 12 in to 11 Prekmurcov. Eto zna, če je ne to bilo prvi telko Slovencev naednok na tem svetom mestu.

Vozili smo tik kre reke St. Lawrence. Na obe strani ceste so bile lepe hišice. Vse so bile lepo pobavane in so imele stube v drugo nadstropje odzvana. Vidilo se nam je, kak če bi se po Velkoj Kanizi vozili. V nekij mestaj smo opazili, ka so na stujaj sedeje dekle z ročnim delom v roki. Tu pa tam so imele ta dela rastavljena in naproday. Občudovali smo to rastavo in tudi vsa pokrajina je bila krasna. Opazili smo kapelice in križe na prostom. Pogosto so se pa prikazali cerkveni turni s križom na konci, ki so nam že od daleč naznanjali, ka tudi tu žive veren krščanski narod. Prišli smo v mesto Quebec. Mudilo se nam je le naprej in

smo nehoti opazili na ednom velkom križpotji, ka je imeo policman napravljeni oder na sredi križiča, na šterom je stao, kda je regulira "trafic." Zgledao je jako resno in se nam je zdelo, ka se mujsira ali telovadi. Šlo njemi je pa dobro in mislim ka je dosta vozilcov spravo v dobro voljo.

Kmalu nato smo prišli na zaželjeno mesto k Sv. Ani du Beaupre. Opazili smo cerkev štero smo vsi vkup obiskali. VVelka je in nepopisno lepa. Okolik velkoga oltara na svetišči so kapelice. Stene v kapelici so marmornate in umetno izdelane. Poromali smo skupno od edne do druge in poklekali smo pred podobami raznij svetnikov. Na tiho smo njim potožili vsaki svoje nadloge in molili smo. Začudenmo smo opazovali te krasote in tudi dare od posluhnjenij smo si ogledali. Vsi smo bili hvaležni in zadovoljni in smo se počutili srečni na tom svetom kraji.

Ogledali smo si tudi druge zanimivosti in spominke smo si znakupili. Križne poti veni na prostom so nekaj posebnega. Kak so nam pravili, so tu vsi kdar romanja. Prebivalci v tom mestu so većinom Francoski. Vse je bilo jako lepo, le čas nam je bil prekratek in Mrs. Lachenberg bi se nam skoro zgubili. Pa sreča je bila opet z nami in smo se zznajši. Oblubili smo, ka če nam bo sreča opet naklonjena ka se povrnemo, ka takrat ne samo za eden den, liki za telko časa ka si vse zanimivosti ogledamo in o tom lepom mestu bole poučimo. Na poti nazaj proti Montrealu smo bili bole tihi. Četudi smo šteli kakšo romanjsko zaspevati, nam je ne šlo. Trudni smo bili. Tihi mrak je začno odevati zemlo, mi smo šče pa bili milje in milje od Montreala. Pa erečno smo se vrnoli. Čeravno je bilo že kesno v noč, smo se stavili v Slovensko restavracijo štero obratuje naš rojak Jožef Zver v Montrealu. To je velka i moderna restavracija. Tu smo imeli izvrstno večerjo in smo sreli vun Mr. Zver ešče naše ga Krapca. Malo smo si pogučali in nato odišli počivat. (Drgoč dele.)

CLEVELAND

Na obisk v Kanado je odiseo premočni ponedeljek Mr. John Hodniki. Njega v Kanado vsi kdar jako vleče. Zdaj, kda je prišeo čas bratve, ne mogeo strpeti, ka ne bi skočeo prek meje k svojim dobromi prijatelji Ritlopi Tuniji pri Hamiltoni. Mr. Hodniki i vsem hamiltonskim bračom želemo najlepše dneve bogate bratve. Sv. Urban naj bogato blagoslovi sladko grozdie i iz njega naprešano kapljico. Mr. Hodniki pa želemo tudi srečen potovratek!

Na gostovanji, mlade Koronove Barice — od zadnje sobote dele: Mrs. Martin Raščan — v dvorani na E. 39 je bilo zaistino lepo i domače. Postavile so se dobre kuharice i postrežba je bila jako točna. Mladožencov kuma Mr. M. Horvath so celo prireditev lepo aranzirali. Številni rod, prijatelji i znanci mladoga para so snehi i mladoženci od srca izrazili željo, ka bi boži blagoslov i vsa sreča spremljala celo njihovo življenje.

Novo gostovanje. Mrs. Treda Venec — mati bodoče neveste Dorothy — sporočajo i vabijo k slovesnosti zdavanja svoje hčerke v cerkvi sv. Pavla v soboto 15. oktobra ob 9. z Mr. Frankom S. Smoljakom.

Gostovanje de v dvorani sv. Nikola na E. 36 i Superior Ave. ob 7 večer.

Smrt. Vmrli so i premočni terek so bili pokopani Mr. Pali Burke. Poznani so bili pod imenom Pali. Bili so kovač i so nekda podkavali policijske konje. Kovaštvo so potlej opustili i so se oprijali trgovine s premogom. Rojeni so bili v Renkovcaj. Bog naj jim bo milostiven sodnik!

CHICAGO

"Prekmurje" (Social Club) je imeo svojo sejo v nedeljo 2. oktobra. Predsedstvo kluba nosijo Mr. Steve Kelenc. Po seji je bila v društvenom prostori (dvorana pri Jakšiči) južina s senviči i dobrov pijačov, vse brezplačno. Je to možko društvo, liki k južini so bile pripuščene tudi žene članov. Namen takšij sestankov je, ka imamo priliko se videti, pogučati i malo razveseliti. Zadnji takši sestanek je svoj namen zavsema dosegno.

Dolnja Bistrica (Prekmurje). Pred kratkim so vrmli Kolenkova Janoška žena Treza. Kolenko Janoš so bili pred prvov bojnov v Ameriki nekaj let.

Novice iz Marshfielda

Marshfield, Wis. — Že precej časa se ni nihče oglašil iz tega kraja. No, saj pa nas je res tudi samo ene par tukaj, zato sem se pa zopet namenila jaz, da malo poročam v svet.

V Milwaukee se je ženil sin naše sosedo, Mrs. Rozman, ki je sedaj tu poročena z Krist Selinikom. Ona sta se podala na ohcet. Ko pa je bilo že skoraj vse ženitovnjasko veselje pri kraju, je bila pa nesreča na vrsti.

Krist je bil vedno veselega značaja in rad tudi zaplesal. Ko so vse to dokončali in sta že pripravljala, da se zopet odpeljeta domov iz Milwaukee v Marshfield, so pa poklicali telefonično, da jih ne bo domov, da se je Krist potokel, ko je padel po stopnicah. Takoj smo si misli, da to pa nič kaj dobrega ne pomeni. In res so nas naslednji dan že poklicali, da je Krist na posledicah padca umrl. Tako je za veseljem nastopila žalost pri vseh domačih.

Tako sva šla potem pa na pogreb namesto na svatbo. Človeka doleti nesreča daleč od doma. Pokojni Krist počiva na pokopališču v Milwaukee. Bog mu daj v miru počivat.

Ne bom podrobno opisovala, kdo in kaj je bil tam, ker ne vem vseh imen in bi morda kaj ne bilo prav. Omenim naj samo toliko, da smo se tam srečali z mnogimi našimi prijatelji, ki so me vprašali, zakaj nič več ne pišem. Povedala sem jim, da je to zame, ki sem že praznovala 61. rojstni dan precej težko delo. Pa ker sem obljubila, zato sem tudi napisala te vrstice. Prav lepa hvala Mr. in Mrs. Frank Zrimšek za vso postrežbo. Tam so bili ljudje tudi iz Clevelanda in sem jim naročila pozdrave za Mr. in Mrs. Frank Mrvar (mojo sestrično). Tudi z Rev. Gabrovškom smo se pozdravili, saj z njim smo se srečali že enkrat prej v Clevelandu. Povedal nam je mnogo o potovanju iz starega kraja, sedaj pa zadovoljno župnikuje na slovenski fari sv. Janeza v Milwaukee. K sklepu pošiljam prav lepe pozdrave vsem čitatejem Ameriške Domovine.

Mary Brajcar.

Iznajdljivi Sherlock Holmes

Sherlock Holmes: "Kakor vidim, Watson, ste si danes oblekli kratke spodnjice."
Watson: "Bravo, Holmes! — Kako neki ste to uganili?"
Sherlock: "Pozabili ste si na takniti hlače."

ČE VERJAMETE AL PA NE

Tam nismo imeli nobene parne piščali, ki bi nas bila zvečer odresila dela. Polir je imel majstila, ki je zaaljšal piščalko. Jaz sem imel pa takrat in že precej poprej, oboje pri tleh: kramp in lopato. Tako nisem imel dosti sitnosti, ko je prišlo povelje za delopust. Saj beseda ni prava; treba bi bilo reči: pusto delo. Nesli smo krampe in lopate k tisti kolibi, kjer smo jih oddali lepo po vrsti. Menda so se bali, da bo kdo orodje vzel domov. Jaj, kako morejo kaj takega misliti o nas, ki smo bili tako neznanosno srečni, da smo smeli za tisti dan odnehati.

Vzel sem kamilosco pod pazduho ter se odpravil proti domu. Saj nisem bil gotov, če bom sploh prišel domov, kakor sem bil zmučen. Od palca na nogi pa do temena na glavi je bila ena sama velika bolečina. Komaj sem vlek el nogi za seboj, vzdigovati ju itak nisem mogel. Lezel sem čez cesto in naravnost v park. Prva klop, do katere sem se privlekel, mi je bila v odpočitek in potem druga in tako naprej, da sem poskušal skoro vse klopi v parku, ki so bile v smeri mojega doma. Ko je zmanjkalo klopi v parku, sem počival pa kar na pločniku ob cesti.

Ako bi spustil moj želedec po tisti poti, od kraja dela pa do doma, bi bil premeril pot v dvajsetih minutah. Noge so potrebovale pa skoro tri ure. Bolj mrtev kot živ sem se privlekel domov. Ko me je gospodinja zagledala, je planila v svojo sobo po ruto, da bo telka po zdravi.

Odmevi iz Titovine ali gorke iz "raja"

veniji je bila zaposlena pri žetvi večja skupina delavcev. Mimo je prišel možakar in ker ni bilo blizu hobenega priganjača, se je ustavil ter jih nagovoril: "No, ali gre?" je vprašal bolj potihno. — "Mora iti," so mu odgovorili. — "In ko pozanjete?" je bil možak radoveden. — "Todaž bomo nekaj pokradli, nekaj se bo porazgubilo, vse drugo bo vzela država. Ostanek bomo pa med seboj razdelili."

Peščica onih, ki se ogrevajo za kominformo, je nekje na Dolenskem priredila sestanek, na katerem so zabavljali na Tita, obenem pa udrihali po veri ter so se naposled spravili še nad hudiča, ki ga razen Tita ni na svetu, pek el pa je tako navadna izmišljotina. Navzore je bil tudi hudomušen Ribičan, ki je nekaj časa oprezno molčal, naposled pa je tudi on spregovoril. "Kaj pravite, ali res nejd hudiča?" je zategnil kar po domače. — "Seveda ga ni," so mu zgovorno dokazovali. — "Škodala!" se je popraskal za ušesom. "Kdo bo pa potem Tita vzel, če nejd hudiča?"

Tovariš iz Titovine se je odpravil na Ogersko, da bi v njeni prestolnici obiskal sorodnike. Našel pa ni niti ulice, povsod je čitala sama ruska imena. Iskanje ga je utrudilo, hotel si se nekoliko odpočiti. Izbral si je samotni prostor na bregu Donave in sedel na klopico. "Kaj delaš?" ga je nahrulil stražnik. Možak je pokazal s prstom na reko in dejal otožno: "Volgo občudujem."

vnika. S slabim glasom sem jo ustavil in ji povedal, da mi bo že odleglo, ko se bom malo odpočil. Ko sem počival na stolu kakšno uro in spil par skodelic zelo vročega čaja, v katerega je gospodinja primaknila nekaj renij (nikoli je ne bom pozabil), sem prišel toliko k moči, da sem jim povedal, kako sem delal, da imam zdaj stalno delo, ampak da ne vem, kako bom jutri prišel tje, ki sem napol mrtev. Domači so se mi smejali ter me tolažili v trdnem prepričanju, da bom v par dneh že trden in jak, da bom vihtel kramp kot žlico. Bomo videli, verjel pa nisem.

Nič nisem večerjal, samo postelje sem si želel. Padel sem nanjo in pri priči zaspal. Eden izmed sestanovalcev me je menda sezul, ker jaz se nisem utegnil, tako naglo sem zaspal. Niti sanjati nisem utegnil, rajtam. Zjutraj so me morali dolgo tresti, predno sem pogledal. V zaspalosti sem mislil, da sem doma na Menišiji in da spim na kozolcu, pa da me kličejo. Zato sem se tudi ročno obrnil, ker sva imela z očetom napisano pogodbo, da so me prišli klicat trikrat: prvič sem rekel: ja, drugič sem jim povedal, da se že obavam in pri tretji budnici sem zares vstal. Tako sem hotel napraviti tudi tam v Kanadi, pa me je tisti moj kolega Filip brez vsakih ceremonij pograbil in postavil sredi sobe na noge. S Filipom sva bila posej zelo dobra prijatelja. Vzel me je pod svoje varstvo in me učil počasi angleščine. Bil je pri priletan fant, zelo varčen in zelo dober z menoj.

Ko me je dvignil s postelje ter postavil na noge, mi je dopovedal, da moram na šit. Zdaj šele se mi je posvetilo kje da sem. Počasi sem pretegnil ude, da bi se prepričal, če se me kateri še drži. Res, vsi so bili še pri telesu, čeprav je eden bolj kot drugi tožil, kako da sem večeraj neustimljeno postopal z njim. No, počasi sem se le razumel in še precej čel dospel na delo. Dolg dan bo, sem si mislil. Huda bo danes, sem vedel, da se mišice in kite privadijo krampu in lopati. Dobili smo v kolibi krampe in lopate ter se počasi pripravljali, da začnemo.

Tedaj pa me pokliče k sebi polir in mi med štirimi očmi zaupa, da zaenkrat ne bom potreboval krampe in lopate, ker da naj grem dol v leseno ogrodje, ki čaka, da vlijejo vanj beton za steno. Da naj grem prav na dno in tam poborem trske in sploh vso navlako, ki je tesarjem padlo na dno tako, da bo vse čisto in da bo prišel beton na samo zemljo. Ogrodje je bilo zvezano z močno žico in po tej sem splezal prav na dno stene. Bilo je skoro temno in od vrha me sploh nihče ni opazil spodaj. Samo skozi kakšno razpoko ali grče v deskah sem dobil dnevno svetlobo.

Polir mi je pozabil povedati, v kakšnem času moram opraviti odkazano delo. Zato tudi nisem hitel. Pobiral sem trske in trščice ter jih skozi razpoke metal iz stene. Zelo počasi in previdno. Bil sem sam tam doli in počasi so mi tek le ure. Skoro bi bil raje na vrhu, ampak tam bi moral prijeti za kramp in lopato. Potrpel sem in ostal tam dol. Menda me je vzele vse teden, da sem vse lepo počistil in pripravil, da so lahko začeli vlivati beton za steno. Nisem mogel dlje potegniti. Opoldne sem prilezel na sonce, kadar sem zasiljšal piščalko h koslu. Potem pa zopet zvečer, ko je bilo treba domov. Po takem delu sem zvečer lahkega koraka hitel domov k večerji. Doma so me bili veseli, ker sem postal dobre volje in mnogo sem jim moral povedati o moji domovini. Saj bi jim bil lahko tudi govoril o Koromandiji, pa bi prav toliko vedeli, kje je tista naša božja zemlja, katero je Bog ustvaril v soboto popoldne, ko je bil najboljšje volje.

SPOMNITE SE S KAKIM DAROM SLOVENSKE BEGUNCE!

Issued Every
Thursday
for the Yugoslavs
in Wisconsin
Tjedenski priloga
za Slovence v
Wisconsinu

OBZOR

THE WISCONSIN YUGOSLAV OBSERVER — AFFILIATED WITH THE "AMERICAN HOME" DAILY

Address
All Communications
to
OBZOR PUBLISHING
COMPANY
830 So. 5th St.
Milwaukee 4, Wis.
Tel. Mitchell 5-4373

ameriške mere 34, 44 je 36, 46
je 38, 48 je 40, 50 je 42 in 52 je
44.

Isto je pri meri za deklice. Evropska št. 38 je ameriška 12, 40 je 14, 42 je 16, 44 je 18, in 46 je 20.

Pri moških oblekah pa začnemo mere v Evropi s št. 42, kar je enako ameriški meri 38, št. 44 je ameriška 34, 46 je 36, 48 je 38, 50 je 39, 52 je 41, 54 je 43 in 56 je 44.

Pri moških srajcah pa je razlika v označbi sledeča: št. 35 pomeni ameriško mero 13½, 36 je 14, 37 je 14½, 38 je 15, 39 je 15½, 40 je 16, 41 je 16½, 42 je 17. (Po "Obzoru.")

On: Za desetletnico najine poroke pa pripravi tako gos, kakoršno sva imela na najini ohceti.

Ona: Dragi, take goske pa ne dobiš več.

Nevarno

Blaž (prijatelju, ki je mornar): Jaz že ne bi hotel biti mornar, je prenevarno. Ali ni tvoj oče umrl na morju?

Prijatelj: Da.

Blaž: In tvoj stari oče?

Prijatelj: Tudi na morju.

Blaž: In tvoj praded?

Prijatelj: Tudi na morju.

Blaž: Vidiš, kako je morje nevarno.

Prijatelj: Kje je pa umrl tvoj oče?

Blaž: V postelji.

Prijatelj: In tvoj stari oče?

Blaž: Se razume, da v postelji.

Prijatelj: In praded?

Blaž: Ne bodi no siten, tudi v postelji.

Prijatelj: In še hodiš spat v posteljo, ali ni prenevarno?

LOKALNE VESTI

39 Campaigns in ONE!

Milwaukee County
Community Chest
Oct. 10-27

"Community Chest"
kampanja za milwauški
okraj—10. do 27. oktobra

Cilj letošnje "Community Chest" kampanje za milwauški okraj je \$2,926,584 — je izjavil našemu uredniku načelnik kampanje Mr. John H. Budde. Ta vsota je bila določena na podlagi proračuna kot minimalna potreba za vzdrževanje 39 dobroteljskih ustanov v prihodnjem letu 1950. "V očigled dejstvu, da so vse ustanove, ki jih vzdržuje "Community Chest" predložile povišane zahteve za izvrševanje svojih dobroteljskih del, in da sta bili vključeni na listo teh ustanov dve novi članici, je bila uprava fonda prisiljena postaviti letos nekaj višjo vsoto za cilj kampanje, pravi Mr. Budde. Pripravljeni smo, pravi Mr. Budde, da bo prebivalstvo milwauškega okraja razumevalo to višjo potrebo v teh časih, in da se bo širokogrudno odzvalo. Obe novi ustanovi sta "Neighborhood House" in "Centrala za kronično bolne", kjer bodo onemogli, oz. težko ozdravljivi bolni našli udobno pribežališče in oskrbo. — Spričo plemenitih del usmiljenja, ki jih vrše ustanove "Community Chest Fonda", bodite pri tem zbiranju prispevkov generozni in darujte tudi vi, kolikor največ morete, kadar vas obišče nabiralec ali nabiralka, ki prav tako vrše

to plemenito delo brezplačno in prostovoljno.

**Zdravniška postrežba
"Modrega Križa" (Blue
Cross Medical Service)**
je zdaj na razpolago
vsakomur

Vodstvo "Associated Hospital Service, Inc.", brez-profitna ustanova takozvanega "Modrega Križa" in "Modrega Ščita" (Blue Cross and "Blue Shield") je pred dnevi izdala naznanilo, da od zdaj naprej lahko vsak pristopi kot zavarovalec v slučaju bolezni k tej ustanovi. Prej je bil mogoč pristop samo osebam v skupinah (najmanj 5, ako so bile zaposlene vse v enem podjetju), dočim zdaj lahko pristopi vsak kot posameznik, ne glede kje je zaposlen ali če izvršuje svoj lasten poklic. Na primer: far-

merji, mali trgovci, profesionalci itd., ki doslej niso mogli pristopiti. Zavarovalna polica jamči popolno bolnišnico in zdravniško oskrbo v katerikoli bolnici za gotovo dobo, kakor tudi plača stroške za operacije, uporabo X-žarkov in zdravniško preiskavo tudi v uradu zdravnika ali na domu bolnika. Kdor je zainteresiran v to zavarovalnino, naj za nadaljnje informacije piše na: Associat-

ed Hospital Service, Inc., 826 N. Plankinton Ave., Milwaukee 3, Wis. ali pa naj pokliče telefon: DALy 8-4600. Mesečni prispevek je majhen.

Ameriška in evropska označba mer

Pri čevljih je razlika v označbi mere za približnih 32½ do 33 točk, ki jih je treba odšteti od evropske mere, bodisi pri moških ali ženskih čevljih. Na pri-

mer: če vam sorodnik piše, da potrebuje čevlje št. 39 je to ameriške mere 6½; št. 40 je 7, št. 41 je 8, 42 je 9, 43 je 10, 44 je 11. Ženski čevlji so navadno manjši kot gornje mere. Tako bi na primer št. 38 bila ameriške mere 6, 37 bi bila 5 in 36 pa 4.

Pri ženskih oblekah pa je razlika v označbi mere vedno za 8 točk. Na primer, če vam sorodnik piše, da nosi obleko št. 40, je to ameriške mere 32, št. 42 je

IMENIK

SLOVENSKIH IN SLOVENCEM
NAKLONJENIH TRGOVSKIH
PODJETIJ IN OBRTNIKOV
V MILWAUKEE

RIFFLE'S SHOE STORE, 629 West
National Ave.—Tel.: OR 2-9783.

DR. FRANTZ E. C., Dentist, 526 W.
National Ave.—Tel. OR 2-1370.

PERKO GARAGE & SERVICE STA-
TION, 423 S. 5th St., tel.: BR 2-3990
and BR 2-0416—Sinclair Gasoline
and Oils.

FAY DRUG CO., Pharmacy, 738 So.
5th St., tel.: OR 2-2156.

GLOJEK F. A., Attorney, 6227 West
Greenfield Ave., tel. SPring 4-3414;
Res.: 5400 W. Hayes Ave., tel.: MI-
5-1728.

PHONE: Mitchell 5-4379

H. C. FISCHER & SONS
Wholesale & Retail Dealers in
FRESH AND SMOKED FISH
1426-1430 So. Second Street
Milwaukee

SANITARY SODA WATER CO. 1430
So. 6th St., tel.: GREENfield 6-3620.

SPUR Bottling Co. (Soda and Spring
Water), 232 W. Bruce St.; tel. MA
8-1152.

KOCH RUDOLPH R., Jeweler, 1116
W. National Ave., tel.: MI 5-0653.

CITY LIQUOR DISTR. (Frank Ko-
she, Prop.), 1329 So. 51st St.—Tel.:
MI 5-2660. (Fine Villa Wines.)

GOOD HOPE CEMETERY

S. 43rd and W. Cold Spring Rd.
Milwaukee, Wis.

Za cene grobiščam in vse druge
informacije pokličite:

Mitchell 5-8478

Avtobusna postrežba vsako sredo
in nedeljo popoldne od Pilgrims
Rest pokopališča

Zveza wisconsinških gostilničarjev
(WISCONSIN TAVERN KEEPERS ASSOCIATION)

vljudno vabi vse Slovence in
ostale Jugoslovane na svoj

Tretji letni JESENSKI PLES

ZA KATEREGA BO IGRAL NAŠ SLOVENSKO-AMERIŠKI
"KRALJ" POLK

FRANKIE JANKOVIČ

PLES SE BO VRŠIL

v sredo 12. oktobra zvečer

V GEORGE DEVINE'S MILLION DOLLAR BALLROOM
NA 24th in W. WISCONSIN CESTI

Vstopnice (\$1 vključno davek) so v predprodaji pri sledečih: John
Rebernišek, 530 So. 6th St.; Frank Zrimsek, 6015 W. National Ave. v
West Allis; Wiley Young, 6949 W. Greenfield Ave.; Andy's Tap, 2301
So. Burrell St., in pri blagajni plesišča.

Of course, the modern home is all-electric
and only the all-electric home has

CCCES

190 BIG PRIZES

in the Reddy Kilowatt
CCCES CONTEST..

Boys, Girls, Dads, Mothers..
enter my New Contest..
It's simple, it's fun, it's easy

Here's all you do... Tell why the modern home
is all-electric in 200 words or less. You must use each of the
five key words which the letters CCCES stand for and tell what
they mean in the all-electric home. Each of the key words begins
with one of these five letters. Each of the five words is a reason
why the modern home is all-electric.

HINT — the five key words are in this advertisement.

CONTEST RULES

Your entry of 200 words or less must include the five key words begin-
ning with the letters CCCES and tell what they mean in the all-electric home.

Contest is open to the families of customers of Wisconsin Electric
Power Company, except its employees and their families and the employees
and families of affiliated companies.

Just write your entry on a piece of paper — and send it to Reddy
Kilowatt, Room 304, Public Service Building, 231 W. Michigan Street,
Milwaukee 1, Wisconsin. Be sure to include your name and address.

Prizes, as stated, will be awarded on the basis of originality and com-
pleteness of your entry using the words which CCCES stand for.

Judges decisions are final, and all entries become the property of
Wisconsin Electric Power Company. Duplicate prizes in case of ties.

All entries must be in by the close of business on Monday, October 31.
Winners will be notified by registered mail and their names will be
published in the newspapers.

Remember — only the all-electric home has CCCES

Ask your friends and neighbors who have switched to all-electric living — they'll
tell you.

Now get out your pens and pencils and tell why the modern home is all-
electric, using the five key words beginning with the letters CCCES. Send them
in to Reddy Kilowatt.

Be sure to include your name and address.

WISCONSIN ELECTRIC POWER COMPANY

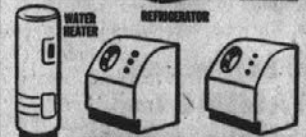
The Electric Company • Public Service Building • Milwaukee, Wisconsin

See These Prizes on
Display in the Lobby of the
Public Service Building

A total of 30 first prizes,
35 second prizes, 50 third prizes and
75 fourth prizes will be awarded.

FIRST PRIZE GROUP

your choice of

SECOND PRIZE GROUP

your choice of

THIRD PRIZE GROUP

your choice of

FOURTH PRIZE GROUP

your choice of

JETNIK V GORAH MESECA

Bridges — Anžič

21. Pošast na drevesu

Soteska se je zoževala; vila se je proti severu. Prav ko je Bart bil že trdno prepričan, da se bo končala z nepristopno steno, pa se hipoma nagne strmo navzdol in vsa družba pride zopet na odprto pokrajino. Na desni so se čerli zavile proti vzhodu in se vzpenjale v svetlo modro nebo, na levi pa so se tla spuščala v neko drugo veliko dolino.

Bila pa je dolina vse drugačna kakor prejšnja, kajti bila je en sam mogočen gozd, ki se je raztezal daleč tja noter do pobočij na drugi strani, nato pa prešel v nizko grmičevje, še dalje v trate in končno v ogromne planjave golih skal, ki so se vzpenjale višje in višje vse tja do orjaških grebenov v Gorah meseca.

"V Afriki odkriješ vedno kaj novega," pravi gospod Bryson in ogleduje veličastni prizor. "No, Murdoch, kam naj krenemo?"

Pa Murdoch ni omahoval. "Proti severu gremo, ker tudi dolina pada v to smer. Na dnu bomo našli reko in ob njej potovali ter tako spet prišli v niže ležeče kraje."

"Saj res ne moremo ne na jug ne na vzhod. Pa vkljub temu meni tistole grmičevje kaj malo ugaja. Kaj pa, ko bi prodirali prav pod črmi na levi?"

"Tam ni vode," reče Murdoch. "Moramo se držati reke."

Res so se držali reke, a pot je bila jako slaba. Afriško grmičje ima povsod polno steza, ki o jih napravili domačini, tu pa ni bilo nobene, razen potov za divjačino, pritično grmičje pa je bilo tako gosto, da so si morali marširati prehod presekat. In tako je minilo polno, preden so prišli do dna; našli so reko, kakor jim je napovedal Murdoch, ki je bila tako čista in mrzla kakor kak škotski gorški vrelc, pa je zato tudi kar mrzolela od rib.

Kot bi mignil, je Bart izvelkel iz žepa trnek in vrcel ter si urezal drobno šibo na palico. Forty pa je poiskal pod skorjo trhlega drevesa nekaj belih črvov in kmalu je Bart vlekel iz vode ribo za ribo, kakor hitro je mogel vabo nastavljal. Bile so neke vrste snežne postvri, sicer drobne, pa jako okusne.

Gospod Bryson je bil zelo vesel. "Stradati nam vsekakor ne potreba. Murdoch, kaj praviš, ali se ne bi tu do jutri utaborili in tako dali fantom počitka pa nalovili rib za nekaj dni?"

"Vidiš, prav to sem hotel tudi jaz reči," pravi Murdoch. "Jaz bi se pa to popoldne lahko naspal."

"In jaz bom nalovil rib," reče Bart. "Roger, ali bi hotel tudi ti za nekaj časa vzeti trnek v roke?"

"Ne," reče Roger osorno. "Jaz grem spat."

Ulež se, Bart pa lovi dalje

in Forty mu išče nove vabe. Bart je opazil, da so se fantje stisnili ob ognju skupaj. Opozori Fortyja na to čudno vedenje.

"Zamoreci se bat," reče Forty nakratko. "Oni pravijo, vražji ljudje bivati tu."

Bart se je začudil: "Zakaj pa potem ni o njih ne duha ne sluha?"

Forty reče kakor da bi razodeval veliko tajnost: "Oni pravijo, vražji ljudje živijo na drevesih."

"Če ne!" se zasmije Bart in potegne iz krčnice trepetajočo polfuntarico (ribo za pol funta), jo ubije ter dene na kup na bregu.

V dveh urah je nalovil rib, kolikor so jih potrebovali; ker pa je bil zelo truden, obesi svojo mrežo med dve debli ter se vanjo uleže. V eni minuti je zaspijal in ko se je zbudil, je solnce baš zahajalo; jaso, kjer so taborili, je zalival nekaj zelenkast somrak.

Forty si je dal opraviti okoli ognja, kjer je pekel ribe in kuhaval kavo; Murdoch in Bryson pa sta šel spala.

Bart zdrkne iz svoje viseče mreže in pride k Fortyju.

"Kje pa je bas Norcross?" ga vpraša.

"On it proč s svojo puško," mu odgovori Forty.

"Šel proč?" zavpije Bart. "In ti si mu pustil oditi v grmočje?"

"Ne dobro, če jaz govorim mi," odgovori Forty černo. "On pravijo, Forty grd zamorec!"

"Toda on se bo zgubil! Kdaj pa je odšel? Po kateri poti je krenil?"

"On oditi ne dolgo. On it to pot," pokaže Forty ob reki na vzhodu.

Bart je hitel za njim. Sledil je Rogerjevih obvezanih nog so se na mehki zemlji dobro razločevali in Bart jim je brez težav sledil. Bilo mu je tesno pri srcu, kajti z Murdochom sta bila dol grede opazila sledove leoparda, ki je med vsemi mačkami najopasnější.

Sledovi so ga vodili po bregu reke. Sevtloba je hitro pojela; bili so tako blizu ravnine, da je somrak skoraj ni bilo. Prej nego v pol ure po solnem zahodu postane v teh krajih temno ko v rogu. Nekaj sto jardov nad taboriščem pride Bart do gozda samih velikih dreves. Vzpenjala so se iz črnih, mastnih tal v neizmerne višave in imela tako gosto listje, da pod njimi ni mogla rasti skoraj nobena stvar. Tla so bila ravna in reka se je leno previjala med visokimi bregovi. Bil je to čudno mračen kraj in Bart je čutil, kako mu je začelo po hrbtu neprijetno gomazeti.

Tu pa naenkrat zagleda Rogerja. Stal je kakih petdeset korakov proč pod enim izmed ogromnih dreves in buljil v veje.

Bart bi bil rad vedel, kaj počenja. Pravkar ga je hotel poklicati, ko Roger mahoma nastavi puško k rami in premišljeno meri na neko stvar na drevesu, ki je pa Bart ni mogel videti.

"Leopard," reče Bart sam pri sebi in se jame plaziti dalje. Zakričal bi, pa ne sme, ker se boji, da ne bi radi tega Roger zgrešil cilja.

Rogerjev prst sproži petelina in v temo švigne ognjen blisk iz puškine cevi. Komaj je ostri pok odjeknil od mogočnih dreves, že se oglasi kar najstrašnejše rjojenje, ki ni prav nič podobno leopardove-mu, ki ni podobno sploh ničemu, kar je Bart kdaj slišal, a polno satanskega besa.

(Dalje prihodnjé)

Moja pol'čez lužo

(Piše M. K.)

(Nadaljevanje)

Ko so že ljudje nosili Marijine svetinje in vedeli za Marijino prikazovanje, ni nihče vedel, da je bila Katarina tista izvoljenka, ki je Marijo videla. Danes so mam znane te svetinje, saj jih vsi nosimo. Sprejaj imajo sliko Brezmadežne z napisom: "O Marija brez madeža spočeta, prosil za nas, ki se k tebi zatekamo." Zada pa je njen monogram. Okoli njega je dvanajst zvezd in pod njim Marijino in Jezusovo srce.

Prelep je ta oltar, kjer počiva nestrojnena sv. Katarina Laboure. Srce tu kaj lahko molli! Na desno od tega oltarja je še drugi oltar. Na njem je v zlati žari shranjeno srce sv. Vincencija Pavlanskega. Na drugi strani glavnega oltarja. Eden je posvečen sv. Jožefu, na drugem pa počiva soubastoviteljica sester sv. Ludovika Marillac. Še in še se človek rad povrača v to kapelo, kjer je toliko svetnikov molilo in živelo in kjer je tako po domače, bi rekel, nebeska Gospa z navadnim zemljanom govorila. Nikjer še ni bilo čuti, da bi se Marija vsedla, kjer se je prikazovala.

Nesteto drugih reči je še zanimivih v Parizu, toda nobena reč morda ne tako, kot opisana kapela. Bil sem na Mont Martru, kjer imajo noč in dan izpostavljen sv. Rešnjé Telo. Nekaj ljudi je molilo. Iz hriba sem gledal na morje hiš pod seboj. Drugi dan sem bil, pa na poti v Versailles, pri sestrah v Mendonu na južni strani Pariza in gleda od južne strani zopet na mesto. Tudi od tod je lep razgled. Nekaj slovenskih sester tukaj deluje. Še pred vojno so prišle semkaj. Vesele so bile mojega obiska.

Versaille je ogromna reč. Tudi kaj viditi, v kakšnem razkošju so živeli nekdanji francoski kralji. Ogromne vsote so morali potrošiti za te veličastne stavbe, za neštete umetnine, ki s tdo zbrane, za svoje ogromne vrtove in parke, za ves kraljevski dvor. Danes bi najbrž kaj takega ne postavljali. Ni čuda, da je vladalo na eni strani tako razkošje in na drugi strani taka revščina. Tedanje razmere dobro označujejo sede Marije Antoinette, francoske kraljice. Ko so lačne množice pridrle v začetku revolucije in Versailles in sta se jim morala s kraljem pokazati na balkonu; ko so vpili, kruha nam dajte mi smo lačni, se je ta kraljica obrnila k navzočim in vprašala: "Čemu ne kličete, torte nam dajte?" Pač ni vedela, kaj se pravi biti lačen.

Vsak dan smo šli kaj drugega po Parizu pogledat. Preved stvari je, da bi jih mogli popisati. V Louvru so razstavljene neštete slike najimenitnejših slikarjev sveta, v Panteonu počivajo znameniti Francozi, Napoleonov zadnji dom je veličastna zgradba, Notre Dame je znamenita katedrala pariškega nadškofa. Tiste dni, ko sem bil v Parizu, je vprav umrl pariški nadškof kardinal Suhard. Znamenit mož je napisal v zadnjih letih zelo poznana obširna pastirska pisma svoji duhovščini. Tudi jaz sem pokropil velikega moža.

Tudi Malo Tereziko, po vsem svetu znano svetnico, sem šel obiskat v Lisieux. Vlaki naglo vozijo; so tudi lepši in udobnejši, kot v Avstriji in pri nas doma. V štirih urah smo se pripeljali tja. Kraj še ni od vojne toliko porušen kakor so n. pr. avstrijska mesta. Mogočna cerkev, ki jo zidajo na grški nad Lisieuxjem, in bo posvečena Mali Tereziki, še ni dodelana. Cerkev, kjer počiva Mala Cvetka, je spodaj v mestu. Nekoliko je podobna naši cerkvi na Selu pri Ljubljani kjer imajo slovenske karmelitanke svoj samostan. Zemeljski ostanki svetnice počivajo v lepi stekleni skrinji, ki stoji v posebni in prostorni kapeli. Angeli iz bele marmorja stoji ob njej in trojico rože. Polno molilcev in romarjev je tod okrog. Toda zbrati se ni bilo mogoče dosti, ko so zidari prav pri glavnem oltarju z ropotom postavljali velik oder segajoč prav gori v kupulo. Popravljali so cerkev. Na cesti sem srečal nekaj bogoslovcev. Povedali so mi, da imajo tukaj semenišče za misijone v Franciji. Začudil sem se: "Kaj Francija je tako nekrščanska, da potrebuje še sama misijonarje in misijonske delavce?"

Lep je bil ta teden, ki sem ga preživel v Parizu. 31. maja smo se odpeljali v LeHavre, k morju. Na kolodvoru Saint Lazare je bil pripravljen poseben vlak za potnike, ki bodo potovali s "Caronlo." K vsaki ladji, ki vozi potnike čez morje, je pripravljen tak poseben vlak. V pisarni Cunard Line, ta družba me je prevažala, so mi dali lišek za vagon in prostor v kupeju. Vse je bilo udobno in lepo urejeno. Vsak potnik je imel svoj določen prostor. Hitro smo brzeli proti morju. Seznanili smo se s potniki v kupeju; nekaj jih je govorilo nemško. Bili so Amerikanci, ki so se vračali iz obiskov v Evropi nazaj domov. Nekaj uradnikov je prišlo skozi vlak. Pregledali so naše potne liste in nam dali karte, ki so nam dovoljevale vstopiti na ladjo. Z vlakom, ki se od Pariza ni nikjer ustavil, smo se pripeljali prav do lade. Naenkrat smo zagledali veliko novo ladjo. Torej s to se bomo vozili! Skozj modernu čakalnico smo prišli tik do nje. Prtljago smo kar pustili v vagonih. Vso so, že v naprej najeti in plačani nosači, od družbe, ki nas je prevažala, znosili na ladjo.

Prvi vtis, ki ga more ubogi begunec dobiti na takile novi ladji, je bil, da je vse zelo "nobel," kakor bi prav po domače povedal. Morda bi kakšen Amerikanec, ki je vsega razkošja in udobnosti navajen, drugače sodil. Zanje je morda vsa taka reč nekaj samo po sebi umiljivega. Za tako ubogo begunsko paro pa, ki je videl samo ravščino, bil ves zašit, jedel iz kotla, ležal brez rjuh na pogradih, se stiskal po taboriščih in hodil v preluknjanih čevljih, pa vse to nekaj posebnega, nekaj izrednega. Kar roko bi včasih na usta dal, da se ne bi na glas čudil. Seveda zaradi o-kolice moraš že pokazati, da se ti zdi vse nekaj vsakdanjega.

V kabini smo bili trije. Nekega Tirolca in Turka, trgovca, sem imel za sestanovaleca. Perilo na posteljah je bilo belo kot sneg. Pri sobi smo imeli kopalnico. Vsak dan smo dobili sveže brisače. Za vsako tretjo kabino je bil določen strežaj. V moderni obednici je imel vsak svoj določen prostor. Na mizah je bilo samo srebrno orodje in koliko ga je bilo! Pa tri male in dve velike žlice, dva noža in tri vilice sem imel pri vsakem obedu pred seboj. Za vsako mizo, pri kateri je sedelo po štiri ali pet potnikov, je bil določen po en natak. Vsak dan je bil za vsak obed posebej tiskan poseben jedilni list. Jeli pa na izbiri kolikor in kar si hotel. V najboljšem hotelu ne bi bil boljje postrežen. Vsak dan so nam prinesli ladijski časopis, popoldne smo šli v kino, krajno modernu dvorano. Kavo ali čaj smo pa pili v posebnem prostoru, kjer si lahko bral, poslušal glasbo ali se pa kako drugače zabaval. Duhovniki so maše opravljali na posebej pripravljenih oltarjih v kino dvorani. Na ladji sta bila tudi dva škofa. Ladja je imela samo prvi in drugi razred.

Da si ne bi kdo glave belil, kako sem na tako ladjo zlezel moram povedati, da so mi dobri sorodniki v Ameriki plačali vožnjo. Po njihovi zasluzi sem enkrat videl, kako se vozijo povprečni Amerikanci čez lužo. Sam bi do česa takega nikdar ne prišel.

Komaj sem si malo ogledal svojo kabino, ter spravil svojo ropotijo v kraj, že sem zapazil, da se premikamo. Ura je bila deset zvečer. Čisto neslišno smo odrinili od kraja; le po

vil, smo se pripeljali prav do lade. Naenkrat smo zagledali veliko novo ladjo. Torej s to se bomo vozili! Skozj modernu čakalnico smo prišli tik do nje. Prtljago smo kar pustili v vagonih. Vso so, že v naprej najeti in plačani nosači, od družbe, ki nas je prevažala, znosili na ladjo.

Prvi vtis, ki ga more ubogi begunec dobiti na takile novi ladji, je bil, da je vse zelo "nobel," kakor bi prav po domače povedal. Morda bi kakšen Amerikanec, ki je vsega razkošja in udobnosti navajen, drugače sodil. Zanje je morda vsa taka reč nekaj samo po sebi umiljivega. Za tako ubogo begunsko paro pa, ki je videl samo ravščino, bil ves zašit, jedel iz kotla, ležal brez rjuh na pogradih, se stiskal po taboriščih in hodil v preluknjanih čevljih, pa vse to nekaj posebnega, nekaj izrednega. Kar roko bi včasih na usta dal, da se ne bi na glas čudil. Seveda zaradi o-kolice moraš že pokazati, da se ti zdi vse nekaj vsakdanjega.

V kabini smo bili trije. Nekega Tirolca in Turka, trgovca, sem imel za sestanovaleca. Perilo na posteljah je bilo belo kot sneg. Pri sobi smo imeli kopalnico. Vsak dan smo dobili sveže brisače. Za vsako tretjo kabino je bil določen strežaj. V moderni obednici je imel vsak svoj določen prostor. Na mizah je bilo samo srebrno orodje in koliko ga je bilo! Pa tri male in dve velike žlice, dva noža in tri vilice sem imel pri vsakem obedu pred seboj. Za vsako mizo, pri kateri je sedelo po štiri ali pet potnikov, je bil določen po en natak. Vsak dan je bil za vsak obed posebej tiskan poseben jedilni list. Jeli pa na izbiri kolikor in kar si hotel. V najboljšem hotelu ne bi bil boljje postrežen. Vsak dan so nam prinesli ladijski časopis, popoldne smo šli v kino, krajno modernu dvorano. Kavo ali čaj smo pa pili v posebnem prostoru, kjer si lahko bral, poslušal glasbo ali se pa kako drugače zabaval. Duhovniki so maše opravljali na posebej pripravljenih oltarjih v kino dvorani. Na ladji sta bila tudi dva škofa. Ladja je imela samo prvi in drugi razred.

Da si ne bi kdo glave belil, kako sem na tako ladjo zlezel moram povedati, da so mi dobri sorodniki v Ameriki plačali vožnjo. Po njihovi zasluzi sem enkrat videl, kako se vozijo povprečni Amerikanci čez lužo. Sam bi do česa takega nikdar ne prišel.

Komaj sem si malo ogledal svojo kabino, ter spravil svojo ropotijo v kraj, že sem zapazil, da se premikamo. Ura je bila deset zvečer. Čisto neslišno smo odrinili od kraja; le po

vil, smo se pripeljali prav do lade. Naenkrat smo zagledali veliko novo ladjo. Torej s to se bomo vozili! Skozj modernu čakalnico smo prišli tik do nje. Prtljago smo kar pustili v vagonih. Vso so, že v naprej najeti in plačani nosači, od družbe, ki nas je prevažala, znosili na ladjo.

Prvi vtis, ki ga more ubogi begunec dobiti na takile novi ladji, je bil, da je vse zelo "nobel," kakor bi prav po domače povedal. Morda bi kakšen Amerikanec, ki je vsega razkošja in udobnosti navajen, drugače sodil. Zanje je morda vsa taka reč nekaj samo po sebi umiljivega. Za tako ubogo begunsko paro pa, ki je videl samo ravščino, bil ves zašit, jedel iz kotla, ležal brez rjuh na pogradih, se stiskal po taboriščih in hodil v preluknjanih čevljih, pa vse to nekaj posebnega, nekaj izrednega. Kar roko bi včasih na usta dal, da se ne bi na glas čudil. Seveda zaradi o-kolice moraš že pokazati, da se ti zdi vse nekaj vsakdanjega.

V kabini smo bili trije. Nekega Tirolca in Turka, trgovca, sem imel za sestanovaleca. Perilo na posteljah je bilo belo kot sneg. Pri sobi smo imeli kopalnico. Vsak dan smo dobili sveže brisače. Za vsako tretjo kabino je bil določen strežaj. V moderni obednici je imel vsak svoj določen prostor. Na mizah je bilo samo srebrno orodje in koliko ga je bilo! Pa tri male in dve velike žlice, dva noža in tri vilice sem imel pri vsakem obedu pred seboj. Za vsako mizo, pri kateri je sedelo po štiri ali pet potnikov, je bil določen po en natak. Vsak dan je bil za vsak obed posebej tiskan poseben jedilni list. Jeli pa na izbiri kolikor in kar si hotel. V najboljšem hotelu ne bi bil boljje postrežen. Vsak dan so nam prinesli ladijski časopis, popoldne smo šli v kino, krajno modernu dvorano. Kavo ali čaj smo pa pili v posebnem prostoru, kjer si lahko bral, poslušal glasbo ali se pa kako drugače zabaval. Duhovniki so maše opravljali na posebej pripravljenih oltarjih v kino dvorani. Na ladji sta bila tudi dva škofa. Ladja je imela samo prvi in drugi razred.

Da si ne bi kdo glave belil, kako sem na tako ladjo zlezel moram povedati, da so mi dobri sorodniki v Ameriki plačali vožnjo. Po njihovi zasluzi sem enkrat videl, kako se vozijo povprečni Amerikanci čez lužo. Sam bi do česa takega nikdar ne prišel.

Komaj sem si malo ogledal svojo kabino, ter spravil svojo ropotijo v kraj, že sem zapazil, da se premikamo. Ura je bila deset zvečer. Čisto neslišno smo odrinili od kraja; le po

vil, smo se pripeljali prav do lade. Naenkrat smo zagledali veliko novo ladjo. Torej s to se bomo vozili! Skozj modernu čakalnico smo prišli tik do nje. Prtljago smo kar pustili v vagonih. Vso so, že v naprej najeti in plačani nosači, od družbe, ki nas je prevažala, znosili na ladjo.

Prvi vtis, ki ga more ubogi begunec dobiti na takile novi ladji, je bil, da je vse zelo "nobel," kakor bi prav po domače povedal. Morda bi kakšen Amerikanec, ki je vsega razkošja in udobnosti navajen, drugače sodil. Zanje je morda vsa taka reč nekaj samo po sebi umiljivega. Za tako ubogo begunsko paro pa, ki je videl samo ravščino, bil ves zašit, jedel iz kotla, ležal brez rjuh na pogradih, se stiskal po taboriščih in hodil v preluknjanih čevljih, pa vse to nekaj posebnega, nekaj izrednega. Kar roko bi včasih na usta dal, da se ne bi na glas čudil. Seveda zaradi o-kolice moraš že pokazati, da se ti zdi vse nekaj vsakdanjega.

V kabini smo bili trije. Nekega Tirolca in Turka, trgovca, sem imel za sestanovaleca. Perilo na posteljah je bilo belo kot sneg. Pri sobi smo imeli kopalnico. Vsak dan smo dobili sveže brisače. Za vsako tretjo kabino je bil določen strežaj. V moderni obednici je imel vsak svoj določen prostor. Na mizah je bilo samo srebrno orodje in koliko ga je bilo! Pa tri male in dve velike žlice, dva noža in tri vilice sem imel pri vsakem obedu pred seboj. Za vsako mizo, pri kateri je sedelo po štiri ali pet potnikov, je bil določen po en natak. Vsak dan je bil za vsak obed posebej tiskan poseben jedilni list. Jeli pa na izbiri kolikor in kar si hotel. V najboljšem hotelu ne bi bil boljje postrežen. Vsak dan so nam prinesli ladijski časopis, popoldne smo šli v kino, krajno modernu dvorano. Kavo ali čaj smo pa pili v posebnem prostoru, kjer si lahko bral, poslušal glasbo ali se pa kako drugače zabaval. Duhovniki so maše opravljali na posebej pripravljenih oltarjih v kino dvorani. Na ladji sta bila tudi dva škofa. Ladja je imela samo prvi in drugi razred.

Da si ne bi kdo glave belil, kako sem na tako ladjo zlezel moram povedati, da so mi dobri sorodniki v Ameriki plačali vožnjo. Po njihovi zasluzi sem enkrat videl, kako se vozijo povprečni Amerikanci čez lužo. Sam bi do česa takega nikdar ne prišel.

Komaj sem si malo ogledal svojo kabino, ter spravil svojo ropotijo v kraj, že sem zapazil, da se premikamo. Ura je bila deset zvečer. Čisto neslišno smo odrinili od kraja; le po

vil, smo se pripeljali prav do lade. Naenkrat smo zagledali veliko novo ladjo. Torej s to se bomo vozili! Skozj modernu čakalnico smo prišli tik do nje. Prtljago smo kar pustili v vagonih. Vso so, že v naprej najeti in plačani nosači, od družbe, ki nas je prevažala, znosili na ladjo.

Prvi vtis, ki ga more ubogi begunec dobiti na takile novi ladji, je bil, da je vse zelo "nobel," kakor bi prav po domače povedal. Morda bi kakšen Amerikanec, ki je vsega razkošja in udobnosti navajen, drugače sodil. Zanje je morda vsa taka reč nekaj samo po sebi umiljivega. Za tako ubogo begunsko paro pa, ki je videl samo ravščino, bil ves zašit, jedel iz kotla, ležal brez rjuh na pogradih, se stiskal po taboriščih in hodil v preluknjanih čevljih, pa vse to nekaj posebnega, nekaj izrednega. Kar roko bi včasih na usta dal, da se ne bi na glas čudil. Seveda zaradi o-kolice moraš že pokazati, da se ti zdi vse nekaj vsakdanjega.

V kabini smo bili trije. Nekega Tirolca in Turka, trgovca, sem imel za sestanovaleca. Perilo na posteljah je bilo belo kot sneg. Pri sobi smo imeli kopalnico. Vsak dan smo dobili sveže brisače. Za vsako tretjo kabino je bil določen strežaj. V moderni obednici je imel vsak svoj določen prostor. Na mizah je bilo samo srebrno orodje in koliko ga je bilo! Pa tri male in dve velike žlice, dva noža in tri vilice sem imel pri vsakem obedu pred seboj. Za vsako mizo, pri kateri je sedelo po štiri ali pet potnikov, je bil določen po en natak. Vsak dan je bil za vsak obed posebej tiskan poseben jedilni list. Jeli pa na izbiri kolikor in kar si hotel. V najboljšem hotelu ne bi bil boljje postrežen. Vsak dan so nam prinesli ladijski časopis, popoldne smo šli v kino, krajno modernu dvorano. Kavo ali čaj smo pa pili v posebnem prostoru, kjer si lahko bral, poslušal glasbo ali se pa kako drugače zabaval. Duhovniki so maše opravljali na posebej pripravljenih oltarjih v kino dvorani. Na ladji sta bila tudi dva škofa. Ladja je imela samo prvi in drugi razred.

Da si ne bi kdo glave belil, kako sem na tako ladjo zlezel moram povedati, da so mi dobri sorodniki v Ameriki plačali vožnjo. Po njihovi zasluzi sem enkrat videl, kako se vozijo povprečni Amerikanci čez lužo. Sam bi do česa takega nikdar ne prišel.

Komaj sem si malo ogledal svojo kabino, ter spravil svojo ropotijo v kraj, že sem zapazil, da se premikamo. Ura je bila deset zvečer. Čisto neslišno smo odrinili od kraja; le po

vil, smo se pripeljali prav do lade. Naenkrat smo zagledali veliko novo ladjo. Torej s to se bomo vozili! Skozj modernu čakalnico smo prišli tik do nje. Prtljago smo kar pustili v vagonih. Vso so, že v naprej najeti in plačani nosači, od družbe, ki nas je prevažala, znosili na ladjo.

Prvi vtis, ki ga more ubogi begunec dobiti na takile novi ladji, je bil, da je vse zelo "nobel," kakor bi prav po domače povedal. Morda bi kakšen Amerikanec, ki je vsega razkošja in udobnosti navajen, drugače sodil. Zanje je morda vsa taka reč nekaj samo po sebi umiljivega. Za tako ubogo begunsko paro pa, ki je videl samo ravščino, bil ves zašit, jedel iz kotla, ležal brez rjuh na pogradih, se stiskal po taboriščih in hodil v preluknjanih čevljih, pa vse to nekaj posebnega, nekaj izrednega. Kar roko bi včasih na usta dal, da se ne bi na glas čudil. Seveda zaradi o-kolice moraš že pokazati, da se ti zdi vse nekaj vsakdanjega.

V kabini smo bili trije. Nekega Tirolca in Turka, trgovca, sem imel za sestanovaleca. Perilo na posteljah je bilo belo kot sneg. Pri sobi smo imeli kopalnico. Vsak dan smo dobili sveže brisače. Za vsako tretjo kabino je bil določen strežaj. V moderni obednici je imel vsak svoj določen prostor. Na mizah je bilo samo srebrno orodje in koliko ga je bilo! Pa tri male in dve velike žlice, dva noža in tri vilice sem imel pri vsakem obedu pred seboj. Za vsako mizo, pri kateri je sedelo po štiri ali pet potnikov, je bil določen po en natak. Vsak dan je bil za vsak obed posebej tiskan poseben jedilni list. Jeli pa na izbiri kolikor in kar si hotel. V najboljšem hotelu ne bi bil boljje postrežen. Vsak dan so nam prinesli ladijski časopis, popoldne smo šli v kino, krajno modernu dvorano. Kavo ali čaj smo pa pili v posebnem prostoru, kjer si lahko bral, poslušal glasbo ali se pa kako drugače zabaval. Duhovniki so maše opravljali na posebej pripravljenih oltarjih v kino dvorani. Na ladji sta bila tudi dva škofa. Ladja je imela samo prvi in drugi razred.

Da si ne bi kdo glave belil, kako sem na tako ladjo zlezel moram povedati, da so mi dobri sorodniki v Ameriki plačali vožnjo. Po njihovi zasluzi sem enkrat videl, kako se vozijo povprečni Amerikanci čez lužo. Sam bi do česa takega nikdar ne prišel.

Komaj sem si malo ogledal svojo kabino, ter spravil svojo ropotijo v kraj, že sem zapazil, da se premikamo. Ura je bila deset zvečer. Čisto neslišno smo odrinili od kraja; le po

vil, smo se pripeljali prav do lade. Naenkrat smo zagledali veliko novo ladjo. Torej s to se bomo vozili! Skozj modernu čakalnico smo prišli tik do nje. Prtljago smo kar pustili v vagonih. Vso so, že v naprej najeti in plačani nosači, od družbe, ki nas je prevažala, znosili na ladjo.

Prvi vtis, ki ga more ubogi begunec dobiti na takile novi ladji, je bil, da je vse zelo "nobel," kakor bi prav po domače povedal. Morda bi kakšen Amerikanec, ki je vsega razkošja in udobnosti navajen, drugače sodil. Zanje je morda vsa taka reč nekaj samo po sebi umiljivega. Za tako ubogo begunsko paro pa, ki je videl samo ravščino, bil ves zašit, jedel iz kotla, ležal brez rjuh na pogradih, se stiskal po taboriščih in hodil v preluknjanih čevljih, pa vse to nekaj posebnega, nekaj izrednega. Kar roko bi včasih na usta dal, da se ne bi na glas čudil. Seveda zaradi o-kolice moraš že pokazati, da se ti zdi vse nekaj vsakdanjega.

V kabini smo bili trije. Nekega Tirolca in Turka, trgovca, sem imel za sestanovaleca. Perilo na posteljah je bilo belo kot sneg. Pri sobi smo imeli kopalnico. Vsak dan smo dobili sveže brisače. Za vsako tretjo kabino je bil določen strežaj. V moderni obednici je imel vsak svoj določen prostor. Na mizah je bilo samo srebrno orodje in koliko ga je bilo! Pa tri male in dve velike žlice, dva noža in tri vilice sem imel pri vsakem obedu pred seboj. Za vsako mizo, pri kateri je sedelo po štiri ali pet potnikov, je bil določen po en natak. Vsak dan je bil za vsak obed posebej tiskan poseben jedilni list. Jeli pa na izbiri kolikor in kar si hotel. V najboljšem hotelu ne bi bil boljje postrežen. Vsak dan so nam prinesli ladijski časopis, popoldne smo šli v kino, krajno modernu dvorano. Kavo ali čaj smo pa pili v posebnem prostoru, kjer si lahko bral, poslušal glasbo ali se pa kako drugače zabaval. Duhovniki so maše opravljali na posebej pripravljenih oltarjih v kino dvorani. Na ladji sta bila tudi dva škofa. Ladja je imela samo prvi in drugi razred.

Da si ne bi kdo glave belil, kako sem na tako ladjo zlezel moram povedati, da so mi dobri sorodniki v Ameriki plačali vožnjo. Po njihovi zasluzi sem enkrat videl, kako se vozijo povprečni Amerikanci čez lužo. Sam bi do česa takega nikdar ne prišel.

Komaj sem si malo ogledal svojo kabino, ter spravil svojo ropotijo v kraj, že sem zapazil, da se premikamo. Ura je bila deset zvečer. Čisto neslišno smo odrinili od kraja; le po

vil, smo se pripeljali prav do lade. Naenkrat smo zagledali veliko novo ladjo. Torej s to se bomo vozili! Skozj modernu čakalnico smo prišli tik do nje. Prtljago smo kar pustili v vagonih. Vso so, že v naprej najeti in plačani nosači, od družbe, ki nas je prevažala, znosili na ladjo.

Prvi vtis, ki ga more ubogi begunec dobiti na takile novi ladji, je bil, da je vse zelo "nobel," kakor bi prav po domače povedal. Morda bi kakšen Amerikanec, ki je vsega razkošja in udobnosti navajen, drugače sodil. Zanje je morda vsa taka reč nekaj samo po sebi umiljivega. Za tako ubogo begunsko paro pa, ki je videl samo ravščino, bil ves zašit, jedel iz kotla, ležal brez rjuh na pogradih, se stiskal po taboriščih in hodil v preluknjanih čevljih, pa vse to nekaj posebnega, nekaj izrednega. Kar roko bi včasih na usta dal, da se ne bi na glas čudil. Seveda zaradi o-kolice moraš že pokazati, da se ti zdi vse nekaj vsakdanjega.

V kabini smo bili trije. Nekega Tirolca in Turka, trgovca, sem imel za sestanovale

Družba sv. Družine

(THE HOLY FAMILY SOCIETY)

Ustanovljena 29. novembra 1914.

Zedinjenih Držav Severne Amerike Sedež: Joliet, Ill. Inštop: v dr. Illinois 14. maja 1935

Naše geslo: "Vse za vero, čim in narod; vsa za enega, eden za vse."

GLAVNI ODBOR:

Predsednik: FRANK TUSHEK, 716 Raub St., Joliet, Illinois
 1. podpredsednik: STEVE J. KOSAR, 2222 No. Major Ave., Chicago 39, Ill.
 2. podpredsednik: ANN JERISHA, 638 No. Broadway St., Joliet, Ill.
 Tajnik: FRANK J. WEDIC, 301 Lamo St., Joliet, Ill.
 Zapisnikar: JOHN NEMANICH, 650 N. Hickory St., Joliet, Illinois
 Blagajnik: ANTON SMREKAR, 1012 Vine St., Joliet, Ill.
 Duh. vodja: REV. GEORGE KUZMA, 418 No. Chicago St., Joliet, Ill.
 Vrh. skrbnik: JOSEPH A. ZALAR, 381 N. Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNI ODBOR:

ANDREW GLAVACH, 1748 W. 21st St., Chicago, Illinois
 ANNA FRANK, 2843 So. Pulaski Rd., Chicago 23, Ill.
 JOSEPH JERMAN, 20 W. Jackson St., Joliet, Illinois

POROTNI ODBOR:

JOSEPH PAVLAKOVICH, 28 Winchell St., Sharnburg, Pa.
 MARY KOVAIC, 2456 So. Avera Ave., Chicago, Illinois
 FRANK LESS, 1208 Chestnut St., Ottawa, Ill.
 Predsednik Atletičnega oddelka: JOSEPH L. DRASLER, No. Chicago, Ill.

URADNO GLASILO:

AMERIŠKA DOMOVINA, 6117 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio

Do 1. jan. 1949 je DSD izplačala svojim članom in članicam in njih dedičem raznih posmrtnih, pokojnih, bolniških podpor ter drugih izplačil denarne vrednosti do četrta milijona dolarjev.

Društvo na DSD se lahko ustvari v vsakem mestu Zdr. držav z ne manj kot 5 članicami) za odpravi oddelke. Sprejme se vsak katoličan, protestant ali katoličanka, ki je stara od 18 do 60 let. V mladinski oddelki pa od rojstva do 16. leta.

Zavaruje se za \$250.00, \$500.00 ali \$1,000.00. Izdajajo se različni certifikati, kakor: Whole Life, Twenty Payment Life in Twenty Year Endowment. Vsak certifikat nosi denarno vrednost, katere se vsako leto viša.

Poleg smrtnine izplačuje DSD svojim članom (icam) tudi bolniško podporo iz svoje centralne blagajne, kakor tudi za razne operacije in poliklinične.

Mesečna plačila (assessments) so urejena po American Experience tabeli.

DSD je nad 100% solventna, kar potrjujejo izvedenci (actuaries).

Uradni jezik je slovenski in angleški.

Rojakom in rojakinjam se DSD priporoča, da pristopijo v njeno mrežo!

Za vsa morebitna pojasnila in navodila se obrnite pisмено ali ustmeno na gl. tajnika: FRANK J. WEDIC, 301 Lamo St., Joliet, Ill.

Važno obvestilo

Na zadnji polletni seji je gl. odbor Sv. Družine sklenil, da bo odsej uradno glasilo vsak prvi in tretji četrtek v mesecu in ne več na 2. in 4. četrtek. Sprememba je v veljavi že od 1. septembra.

Društva in članstvo naj se torej po tem ravna ter pošilja svoja uradna obvestila pravočasno na urad Ameriške Domovine in sicer mora biti besedilo za priobčitev v rokah urednika že v ponedeljek pred prvimi ali pred tretjim četrtkom. Ako dospe v urad pozneje, se tisti teden ne bo moglo priobčiti.

Naslov uredništva je: Ameriška Domovina, 6117 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio.

Društvo sv. Družine št. 1 DSD

Joliet, Ill. — Naše društvo je valj zanj. Posebna zahvala gl. podpredsedniku Steve Kosar in njegovim "softball" igralcem iz Chicaga, ki so tako igrali, da so zmagali (Chicago 12, Joliet 11). Vsa čast tudi igralcem iz Joliet. Kadar boste kaj privedli v Chicagu, vam bomo pa vrnil obisk.

Naj tudi omenim, da je moška keglaska liga DSD pod vodstvom gl. tajnika Frank J. Wedica začela kegljati v prostorih na 123 E. Van Buren St., Joliet, Ill. Želim vsem dobro srečo, bolnim pa ljubega zdravlja.

Frank Tushek,
gl. preds. DSD.

Komentar k članku o komunističnih sodiščih

Washington, D. C. — Z oziroma na članek v Ameriški Domovini od 7. sept. z naslovom: "Usodne laži — komunistična sodišča", naj bodo objavljeni stari slučaj s komunističnih, ali tako zvanih ljudskih sodišč.

Takoj po osvoboditvi (zares tega osvoboditev) je bil imenovan za državnega pravdnika v Ljubljani neki jurist, Ljubljaničan Dostal. Mlad, neizkušen mož je sicer malo pozno sprevidel v kakšni družbi se je nahajal. Imel je še nekaj v sebi, kar imenujemo mi: vest, Po dneve. Odvetniki, kar jim je še dovoljeno uradovati, morajo zastiti, na katerem je proslil javnost, naj mu njegovo zmoto zno pred svetom, v resnici pa

(da se je bil vdinjal partizanom-komunistom) odpusti.

Kmalu nato je bila obravnava proti lekarnarju z Vrhnike in nekemu Pajničju, sinu sodnega nadsvetnika dr. Pajničja. Prišla sta pred tako zvano ljudsko sodišče, to je dva lajka kot predsednika in sodnika dr. Tominca. Ta se je držal postavnih določb in obsodil lekarnarja na 8 mesecev ječe, a Pajničja je oprostil. S tem pa ljudska predsednika nista bila zadovoljna, nakar je bil dr. Tominc obsodjen na dve leti ječe, ker je preimilo ali napačno sodil. In dr. Tominc si je to tako gnil k srcu, da se mu je zmračil um in prišel je v umobolnico na Stubi. Odvetniki, kar jim je še dovoljeno uradovati, morajo zastiti, na katerem je proslil javnost, naj mu njegovo zmoto zno pred svetom, v resnici pa

tako, kakor je po volji "ljudskega sodišča". Tam se postavi

Bog se usmili našega naroda! In še se dobi podlasice med nami, ki take bratomorne akcije podpirajo, fanatično zagovarjajo vse načine komunistov, imajo za vsak argument svoj protargument, po katerem se zgledujejo, češ ali nisem "kšaj" povedal. Žal, da je tudi nekaj ženskega spola med takimi zaslepeni.

Naj odgovorijo na eno vprašanje: Ljudje božji! Povejte eno točko vašega programa, ki bi bila narodu v dobiček! Zadržali ste tovarne zidati, a kmeti zatirati; ali boste železne izvirgla čez posteljo v groznih slujah, kaj se bo zgodilo po njeni krivdi. Kakor blazna je grabila odejo, dokler ni utihnila in omedlela.

Ko se je prebudila iz omotice, je videla, da je mož že doma; prav sezuval se je, da bi šel počivat. "Joj, ali si ga res?" je kriknila s strahom, brž ko ga je zapazila.

"Eh, saj nisem mogel blizu," je dejal in malomarno zamahnil z roko. "Ne veš, koliko jih že čaka tam pred dvorcem in vsi so prišli z istim namenom. Čakati bi moral dolge tedne, preden bi prišel na vrsto."

T. M.

VEREDICUS:

Krik obupa

(Slička iz Titopine)

"Hu, osemdeset tisoč! Ali so ob pamet?" — Lužar je vrgl na mizo listič, ki ga je dobil iz davkarje ter se obupno zgrabil za glavo z obema rokama. Togotno je brenil stol, da je kar po zraku odletel v steno.

"Uničeni smo!" je vzdihnila žena. "Kje naj dobimo toliko denarja? Ako ne plačamo, nam bodo vzeli še to, kar imamo; če pa poravnamo, porečejo, da se ukvarjamo s prepovedano kupčijo."

"Vse nam bodo pobrali. Lani je še šlo, voz sem prodal in kravnica je šla iz hiše. Zelo so mi odpeljali in les posekali, tako da letos nimam kaj prodati." Žena si je obrisala solzo. "Ni jim dovolj, da stradamo in hramo od dneva do dneva. Otroci bolehalo, ker nimajo dobre hrane. Prosila sem 'tovariša' za kak priboljšek, pa mi je rekel, da naj kar počasi umiramo. Še živel se smili človeku, ta svojat pa nima sočutja."

"Dovolj je tega!" — Mož je udaril ob mizo, da je kar zazvenelo. "Kje je sekira, da jo razbijem na drobne kose! Saj tako ni več moja..."

"Miza je vendar nedolžna, čemu bi jo razbijal? Pojdi rajši na Tita, kjer je izvir vse ne-

viši!" — Srdito je pograbil sekuro, slončco v kotu pri vratih ter planil iz sobe.

"Norec, kam greš? Nazaj pojdi!" je vpila žena skozi okno. "Ne igraj se z življenjem! Vedi, da imaš eno samo glavo." "Grem," je dejal odločno ter jo ubral po cesti proti Bledu, kjer je bil zverinar takrat na oddihu.

"Oh, moja krivda, moja strahna krivda!" je tarnala in sklenila pala roke. "Na mestu ga bodo ubili in še mučili po vrhu. Zakaj sem vendar rekla kako besedo!" — Vsa obupana se je vrgla čez posteljo v groznih slujah, kaj se bo zgodilo po njeni krivdi. Kakor blazna je grabila odejo, dokler ni utihnila in omedlela.

Ko se je prebudila iz omotice, je videla, da je mož že doma; prav sezuval se je, da bi šel počivat. "Joj, ali si ga res?" je kriknila s strahom, brž ko ga je zapazila.

"Eh, saj nisem mogel blizu," je dejal in malomarno zamahnil z roko. "Ne veš, koliko jih že čaka tam pred dvorcem in vsi so prišli z istim namenom. Čakati bi moral dolge tedne, preden bi prišel na vrsto."

"O, hvala Bogu, da si se vrnil!" — Lužarici je na mah odleglo. "Kar pomiri se, bomo že kako prebili."

Lužar je moral drugi dan na delo v kočevske hribe. Doma se je začela košnja, pa ni pomagal noben izgovor. Tudi žena je bila pozvana od krajevnega odbora na neko skupno udarno opravilo. Otroke pa so sprejeli v varstvo otroške jasli.

Zmotil se je

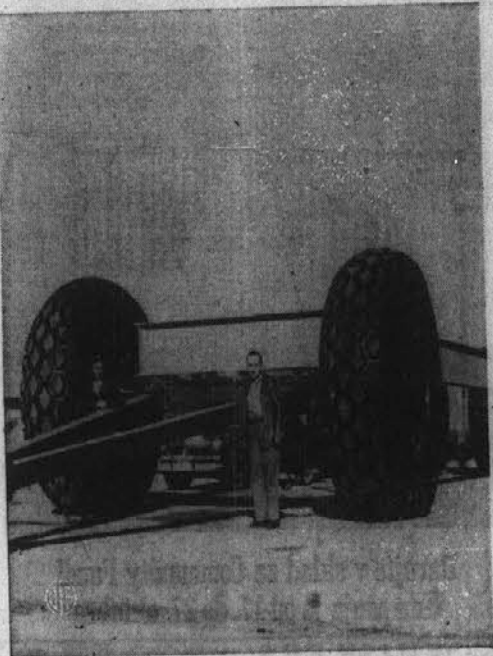
Mož pride pijan domov. Da ne bi žena zbudil, sezuje čevlje in gre v spalnico, tam pa zadene ob zibelko, pa hitro začne zibati in miriti otroka.

"Kaj pa delaš?" ga vpraša žena.

"No, lepa mati!" odvrne mož. "Že dve uri zibljem otroka, ki noče zaspati, ti pa spiš kot polh." "Beži, beži, saj je ta mali vendar pri meni v postelji!" odvrne žena.

Ni norec

V norišnico pride Mussolini. Vsi norci so bili zbrani v dvorani, da pozdravijo Duceja. Ko vstopi mogotec, vsi vstanejo, le eden obsedi. Mussolini gre k njemu in ga vpraša, zakaj ne vstane. "Saj nisem norec," odgovori vprašani.

To so kolesa. — Proti njim je odrasel možič s svojim avtom pravi pritlikavec. Ta velikanška kolesa bodo uporabljali za velikanške vozove, na katerih prepeljujejo ogromna dvigala, kakršna uporabljajo za zavrtavanje oljnih vrelcev v Arabiji. Vsak gumijast obroč (tira) — največji kar jih je bilo do sedaj narejenih — meri 9 čevljev in pol v premeru, tehta 3,648 funtov in lahko nosi tovor 55,200 funtov.

1913

1949

Naznanilo in Zahvala

Globoko potrti in žalostnega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je nemila smrt vzela iz naše srede našo drago soprogo in ljubljeno mater

Mary Dolsak

ROJENA ZUPANČIČ

ki je po daljši bolezni mirno zatisnila svoje mile oči dne 19. julija 1949 v najlepši dobi 36 let. Rojena je bila v Pueblu, Colo. Pogreb se je vršil iz Joe Zele pogrebnega zavoda dne 22. julija v cerkev Marije Vnebovzete in po opravljeni maši zadušnici je bila položena k večnemu počitku na Kalvarijo pokopališče.

Tem potom se želimo prav prisrčno zahvaliti č. duhovnikom Msgr. Vitus Hribar, Rev. Cimperman, Rev. Rupar, enako tudi Rev. Ozimek za opravljene slovesne pogrebne obrede, kakor tudi za pogoste obiske v njeni bolezni, enako hvala Rev. Čelesniku.

V dolžnost si štejemo, da se iskreno zahvalimo vsem, ki ste poklonili vence h krsti pokojne. Naša globoka zahvala sledečim: Antonia Stradtot in družina, Mr. in Mrs. John Zupancic, Mr. in Mrs. Frank Hofert, Marie May Ogrinc, Frank in Josephine Debeljak, Fred in Eva Race, Joseph Siskovic in družina, Mr. in Mrs. Charles Clements, Mr. in Mrs. Joseph Planisek in družina, Mr. in Mrs. Edward Dolsak in družina, Mr. in Mrs. Frank Dolsak Sr., Mr. in Mrs. Wm. J. Perusek in družina, Mr. in Mrs. Joseph Miklich in Elcanore, Mr. in Mrs. Louis Simenc, Mrs. Frances Baltus in sin, Mr. in Mrs. Wesley Mičkov, Mr. in Mrs. Karl Fox, Mr. in Mrs. Fred Zupancic, Miss Hermina Zupancic, Mr. in Mrs. Joseph Karlinger Sr., Mr. in Mrs. Anthony Ogrinc, Baznik družina, Mr. in Mrs. Frank Spenko Jr., Galich družina, Mrs. Frank Cernelich in Stephanie, Elaine in Kenneth Dolsak, Mr. in Mrs. John Oblak, Mr. in Mrs. Joe Karlinger Sr., Mrs. Urbancic in sin, Mr. in Mrs. Louis Zak, Mr. Frank Fortuna, Mr. in Mrs. Jacob Schneider, Mr. in Mrs. Janezic, Mr. in Mrs. Pete Konte, Mr. in Mrs. Nardin, Mr. in Mrs. Martin Planisek, Mr. in Mrs. Roy Whetlan, Mrs. Sayatovic, Mr. in Mrs. John Sayatovic, Mr. in Mrs. Frank Gobanc, Mr. in Mrs. John Maravic, Mr. in Mrs. Sichern, Mr. in Mrs. Black, Mr. in Mrs. Deines, Mr. in Mrs. Tavern, Mr. in Mrs. Peotrowski, Mr. in Mrs. Frank Planisek, Mr. in Mrs. Steve Mihalic, Mr. in Mrs. Bob Mihalic, Mr. in Mrs. Louis Kolenc, Mr. in Mrs. Frank Bauer, Mr. in Mrs. Anthony Zeman, Mrs. Anna Anzick, Mrs. Bergoch, Mr. in Mrs. Frank Race, Mr. in Mrs. Peter Rostan, Mr. in Mrs. Phil Sirca, Mrs. Mary Ogrinc, Mr. in Mrs. Joe Kurrent, Mr. in Mrs. Joe Fonick, Mr. in Mrs. W. Crane, Mr. in Mrs. G. Gustin, Waterloo Super Station, Mr. in Mrs. Ludwig Raddell, Mr. in Mrs. John Dolsak.

Dalje iskrena zahvala vsem onim, ki so darovali za sv. maše, da se bodo darovale za mir in blag pokoj njene duše. Hvala sledečim: Mr. in Mrs. Adolph Galich, Pueblo, Colo., Mr. in Mrs. Albin Galich, Pueblo, Colo., Mr. in Mrs. Alfred Galich, Pueblo, Colo., Mr. in Mrs. Albert Galich, Pueblo, Colorado, Mr. in Mrs. Joseph Petrick, Pueblo, Colo., Mr. in Mrs. Anton Beck, Tony in Mary Kadunc, Mr. in Mrs. Edw. Kovac, Mr. in Mrs. Louis Kovac, Mr. in Mrs. John Dolsak, Mr. in Mrs. John Glavic, Mary Jereb, Mary Zdotsak, Mr. in Mrs. Ludwig Raddell, Mr.

Miss Agnes Gulic, Mr. in Mrs. Joe Planisek Jr., Mrs. Frances Pernus, Mrs. Mary Kolenc, John Zaletel, Frances Novak, Mr. in Mrs. J. Petric, Mrs. Mary Perusek, Ronald Bogolin, Mr. in Mrs. Jack Marolt, Mr. in Mrs. Wesley Miskovic, Mr. in Mrs. Victor Marolt, Mrs. Anna Znidarsic, Mr. Joseph Jevnikar, Mrs. Novy, Mary Ivancic, Mr. in Mrs. J. Schmitz, Mr. in Mrs. Anthony Opalek, Mrs. Jerry Pike, Mrs. Frank Jarm, Mr. in Mrs. G. Schmitz, F. Kuhar, Mrs. Jennie Kosmerl, Mrs. J. Trampush, Mrs. Ursula Strmole, Mrs. Mary Intihar, Mrs. Kriznik, Mrs. Frank Pierce, Mr. in Mrs. F. E. Lapuh, Louis Baznik, St. Mary's P.T.A., John in Jennie Novak, Mr. in Mrs. Frank Kmett, Dr. Bruce Curran, Mrs. Jack Novinc, podružnica št. 41 SZZ.

Lepa hvala sledečim, ki so dali svoje avtomobile na razpolago pri porebu brezplačno: Anthony Ogrinc, Frank Spenko, Vincent Zitnik Ray Stopar, Joseph Dutkofski, Anton Fabec, Frances Zaller, Frank Race Sr., Stanley Mahnic. Hvala sledečim, ki so nosili krsto: Ted Laurich, Leo Perusek, John Marolt, Louis Marolt, Frank Koss, Anthony Zeman.

Prisrčna hvala vsem, ki so jo prišli kropiti in se posloviti od nje, ko je počivala na mrtvaškem odru, kakor tudi vsem, ki so se udeležili pogreba in jo tako spremili na njeni zadnji poti do groba.

Če se je pomotoma kako ime izpustilo, prosimo da nam oprostite, ker prisrčno se želimo zahvaliti vsem skupaj za vse, kar ste nam dobrega storili v tem času.

Lepa hvala Joe Zele in Sinovi pogrebne mu zavodu za vso prijazen pomoč in postrežbo, ter tako lepo urejen pogreb.

Tebi pa, nam nepozabna soproga, mati, in hči, kličemo: Volja Vsemogočnjega je bila, da si nas morale tako pre rano zapustiti in iti v večnost. Mi sedaj ob Tvojem svežem grobu Ti kličemo: spavaj mirno in hladnem grobu do svidenja nad zvezdami.

Zalujoči ostali:

FRANK DOLSAK, soprog
DONALD, sin

STARSI, BRAT in DRUGI SORODNIKI

Cleveland, Ohio, 6. oktobra 1949.

POLOM

POSLOVENIL VLAD, LEVSTIK

Tretji zopet so dajali častno besedo, da so videli vozovi na vrt pod prefekturo, natovorjene s cesarskim zasebnim zakladom, sto milijonov v zlatu, v novih dvajsetfrankovcih. V resnici pa je bilo na vozovih samo orodje in portebšine cesarskega dvora, družabni voz, obedne kočiji in dvanajst prtlačnih vozov, ki so mimogrede razburili vasi Courcelles, Chene in Raucourt, in so v domišljiji prebivalstva neprestano naraščali ter postali ogromen spreved, zapirali ceste, zadrževali armado, naposled pa se preklinjali in psovali zatekli semkaj, kjer so jih skrili očem ljudstva pod španskim bezgom podprefektovega vrta.

Poleg Delaherche-a, ki je stopal na prste in motrij okna v pritličju, je stala stara ženska, kakšna dninarica iz okolice, zarastlega života in skrivljenih, od dela brazgotinastih rok, ki je mrmrala med zobmi:

"Cesar... enega cesarja bi pa vendarle rada videla... da... videla bi..."

Naenkrat je Delaherche vzkljnil in prijel Maurica za roko.

"Glejte, tam je... Tam, poglejte, pri oknu na levi!... Oh, ne varam se, včeraj sem ga videl čisto iz bližine, dobro ga spoznavam... Dvignil je zastor; da, ta blede obraz ob šipi je njegov."

Stara ženska, ki je čula besede, je zazijala. Ob šipi se je bil zares pokazal mrtvaški oraz, oči ugasle, poteze razpadle, brki obledeli od tega poslednjega strahu. In starka je osupla takoj obrnila hrbet in odšla, z gesto neizmernega začudenja.

"To da je cesar! Živina je!" Tam je bil tudi zuav, eden tistih razkropljenih vojakov, ki se jim ni mudilo dohiteti svoje oddelke. Vihteje je chassopotko, preklinjal in bruhal grožnje; in dejal je tovarišu:

"Počakaj, da mu poženem krogljo v glavo!"

Delaherche se je ogorčen spravl nadenj. Toda cesar je bil že izginil. Silno šumenje Meuse se je nadaljevalo, in bilo je, kakor da je neskončno žalna tožba zletela po naraščajoči senci. V daljavi so se srdili drugi razgubljeni glasovi. Ali je bilo mar strašno povelje: Marš, marš — ki je donelo iz Pariza ter gnalo tega moža od etape do etape, nesrečnika, ki je vlačil ironijo svojega cesarskega spremstva s seboj na cestah poraza, pahnen v to strašno nesrečo, ki jo je videl naprej in jo je vendar prihajal iskati? Kolikim vrtnim ljudem je bila po njegovi krivdi usojena smrt! In kakšna razdroblost vsega bitja je morala bivati v tem bolniku, v tem sentimentalnem sanjaču, ki je nemo in mrko čakal svoje usode!

Weiss in Delaherche sta spremljala Maurica in Jeana do floinske planote.

"Z Bogom," je delaj Maurice in objel svaka.

"Ne, ne! Do svidenja, recite, ni vrag!" je veselo zaklical tovarnar.

Jeanov ostrji nos je takoj našel 106. čigar šotori so se vrstili na bregu planote za pokopališčem. Noč je že skoraj ležala

na zemlji, toda še se je v velikih obrisih razločila temna masa mestnih streh, onostran pa Balan in Bazeilles, na travnikih, ki so se razprostirali do grebena gričev, od Remilly-a do Frenoisa, dočim se je na levi širila črna lisa Garenskega gozda, in je na desni blestel široki, blede trak reke Meuse. Nekaj hipov je gledal Maurice to neizmerno obzorje, ki se je poplajalo v temi.

"Ah, korporal je tu", je dejal Chouteau. "Ali prihaja od razdelitve živili?"

Nastal je hrup. Ves dan se je moštvo zopet združevalo s svojimi oddelki, ti posamič, drugi v majhnih skupinah, ob takšnem vrvežu, da poveljnikom niti ni bilo mogoče zahtevati pojasnil. Zapirali so oči, še srečni, da morejo sprejemati vsaj tiste, ki so se radovoljno vrnili.

Sicer pa je bil stotnik Beaudouin šele prišel in poročnik Rochas šele okoli dveh prijel svojo raztrgano kompanijo, skrceno na dve tretjini. Zdaj je bila zopet skoraj popolna. Nekaj vojakov je bilo pi-

janih, drugi so bili še tešči, ker niso mogli dobiti niti skorjice kruha; in razdelitve živij seveda spet ni bilo. Vendar pa je Loubet napel svojo bistroumnost in skuhal zelje, ki ga je bil napulil na sosednjem vrtu; ali ker ni imel ne soli, ne masti, so želodci vseeno krulili.

"O jej, gospod korporal, vi ste vendar tako prebrisane glave" je dejal Chouteau šaljivo. "Saj ne pravim zaradi sebe; midva z Loubetom sva prav dobro zajutrekovala pri neki dami."

Plašni obrazi so se obračali proti Jeanu; oddelek je čakal njegovega prihoda, pred vsemi pa Pahe in Lapoulle, ki nista dobila ničesar in sta zaupala vanj, ki bi znal še iz kamenja napraviti moko, kakor sta govorila. In Jean se je usmili; vest se mu je oglašala, da je zapustil svoje ljudi, in zato jim je razdelil tisto polovico hleba, ki jo je imel v telečnjaku.

"Bog in bogme! Bog in bogme!" je ponavljal Lapoulle poziraje; krulč od zadovoljstva, ni mogel najti druge besede, dočim je Pache prav tiho molil očenaš in češčenomarijo, hotoč zagotoviti, da mu nebo tudi še jutri pošlje vsakdanjega kruha.

Trobenčat Gaude je gromko zatrobil k apelu, toda večernice ni bilo, taborišče se je takoj pogreznilo v globoko molčanje. In ko je saržant Sapin, ostronos in suhega bolehnega obraza, do-

gnal, da je njegova polovica od delka popolna, je rahlo dejal: "Jutri zvečer bo manjkalo marsikoga."

In ko ga je Jean pogledal je z mirno gotovostjo obrnil oči v daljino temo ter dodal:

"O, jaz bom jutri ubit."

Ura je bila devet, in noč je pretela z ledenim mrazom, kajti od Meuse so se bile dvignile, ki so zakrivalo zvezdno nebo. In Maurice, ki je ležal blizu Jeana, je trepetal; menil je, da bi se bilo dobro zlekniti pod šatorom. A spati ni mogel nihče izmed njih; obadva sta bila kakor razbita in še bolj onesmogla, odkar sta bila odpočila pri Weissu. Zavidala sta poročniku ob njegovi strani, ki je zaničeval vsakršno streho; zavil se je bil v svojo odejo, in je junaško smrčal na vlažni zemlji.

Nato sta dolgo in pozorno opazovala mali plamen sveče, ki je gorela v velikem šatoru, kjer je bedel polkovnik z nekaterimi častniki. Ves večer se je kazal gospod de Vineuil zelo vznemirjenega, ker ni imel za drugo jutro še nikaškega povelja. Čudilo je, da visi njegov polk v zraku in da je še vedno preveč posmaknjen naprej, da se je že med dnevom umaknil z izpostavljenosti točke, ki jo je bil zjutraj zavzel. General Bourgain-Desfeuilles se ni bil pokazal; govorili so, da leži bolan v hotelu. "Pri zlatem križu"; polkovnik se je moral odločiti, da mu pošlje častnika ter ga opo-

zori, da se zdi nova postojanka novarna zaradi razpršenosti 7. armadnega zbora, ki je primoran braniti preveč dolgo črto od ovinka Meuse do Garenskega gozda. In bitka da se gotovo prične ob prvem svitu dneva. — Le še šest ali osem ur tega velikega črnega miru je ležalo pred njimi. Maurice je bil ves začuden, ko je ugasnila drobna lučka v polkovnikovem šatoru, pa je videl kapitana Beaudouina potihoma iti ob živi meji mimo njega in izginiti proti Se-

danu.

Noč je prihajala čimdalje gostejša, in veliki hlapovi, ki so

vstajali iz reke, so jo polnili z mračno meglo.

"Jean, ali spiš?"

Jean je spal, in Maurice je ostal sam. Misel, da bi se podala k Lapoulle-u in drugim tovarišem, mu je bila zoperna. Slišal je njihovo smrčanje odgovarjati smrčanju poročnika Rochasa in zavidal jim je. Ako veliki vojskovodje pred bitko dobro spe, spe morda le zato, ker so utrujeni. Iz vesoljnega neizmernega taborišča, zakopane- nega v temo, je slišal zgolj globoki dih spanja, ogromno, ra-

(Dalje prihodnjije).

"COME ON OVER

...and get Domestic-ated NOW!"

Find out how easy and how fine home sewing can be with a modern Domestic Sewing Machine! It's simple and satisfying with such "Make-you-want-to-sew" features as forward and reverse sewing... four-point feed that guides the material straight and true... "tailor-made" buttonholes... plus all the frills and refinements you can name. Come in for complete demonstration.

PORTABLES AND CABINET MODELS \$109.95 Small Down Payments

FREE OFFER!

Come in and ask for the new book "How to Make Curtains, Draperies and Slip Covers" — it's free. And ask to see the new Domestic Sewing Machine we have on display too — see how much simpler and easier you can sew with a new Domestic.

FREE HOME DEMONSTRATION!

Let us show you the advantage and lower cost of a Domestic Machine

24 MONTHS TO PAY!

NORWOOD APPLIANCE & FURNITURE

6202 ST. CLAIR AVENUE

JOHN SUSNIK

—AND THE WORST IS YET TO COME—in najhujše šele pride

Darujte v sklad za Community Fund! Kampanja je od 17. do 27. oktobra

G. WHISKERS

SITTING PRETTY!

The nicest way to say 'thanks'... send

Flowers from

CENTA

slovenska cvetličarna CVETLICE ZA VSE PRILIKE STANLEY in JULIE CENTA, lastnika

1551 Hayden Ave.

Phone: GL 6876

Res.: GL 1539

V BLAG SPOMIN PRVE OBLETNICE SMRTI NAŠEGA NEPOZABNEGA OČETA

Ignac Bartol

ki nas je za vedno zapustil dne 6. oktobra 1948

Kako pozabiti to gomilo, kjer tvoje blago spi srce, ki nam brezmejno vdano bilo vsekozi do zadnjega je dne.

Zdaj bivaš vrh višave jasne, kjer ni gorja in ne skrbi, kjer sreča ti se vgašče, na svidenje nad zvezdami.

Zaljubljeni:

OTROCI

Euclid, Ohio, 6. oktobra 1940.